

死通知單

สัญญาณ
เตือนตาย 5

โจวเห่าฮุย เขียน
littleell แปล

อาชญากรรมชั้นเยี่ยม
ยอดขายกว่า 1.2 ล้านเล่ม
พิมพ์ครั้งที่ 1

ตัวอย่าง

สัญญาเช่าเดียนตาย เล่ม 5

จัดพิมพ์โดย

กมลวรรณพิมพ์

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

Copyright © 2009 by Zhou Haohui

Thai copyright © 2020 by Amarin Printing and Publishing Plc.

Thai language translation rights arranged with China Educational Publications Import & Export Corporation Ltd. through Little Rainbow Agency.

Originally published in 2014 by Beijing Times Chinese Press

B&R Book Program

All Rights Reserved.

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558
ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแบบบันทึกเสียง ดัดแปลงเนื้อหา
หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

พิมพ์ครั้งแรก พฤษภาคม 2563

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของฐานข้อมูลอมรินทร์

ใจเอาฮุย.

สัญญาเช่าเดียนตาย เล่ม 5 / ใจเอาฮุย; เขียน, Littleell; แปล จาก 周浩晖 - กรุงเทพฯ:
แพรวสำนักพิมพ์ อมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง, 2563.

(6), 410 หน้า.(วรรณกรรมแปล ลำดับที่ 626)

1. นวนิยายจีน I Littleell, ผู้แปล. II ชื่อเรื่อง. III ชื่อชุด.

นว จ9ต6 ล.5

DDC 895.1352

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ วรรณ อุทกะพันธุ์ ปัญจสิงห์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อองอาจ จิระธร • บรรณาธิการฝ่ายการ ลีริกาพันธ์ ผลงาน
ผู้จัดการสำนักพิมพ์ วิรุจวรรณ พัฒนวิรัชทองดุล

บรรณาธิการ นุริชา ดาลาโรจน์ • ศิลปกรรม ศิริพร เสนาหยอด
คอมพิวเตอร์ สุนิดา ภาวะทรัพย์ • ผู้ตรวจงานต้นฉบับ จินดาวิทย์ ธรรมธรงฤทธิ์
พิสูจน์อักษร พรทิพย์ วัชรทอง • ฝ่ายการตลาด พนิดา ชัยศิริ, กุลพัฒน์ บัวระฮอ

สัณฐานเตือนตาย

เล่ม 5

โจวเห่าฮุย

周浩晖

เขียน

Littleell

แปล

แพรวสำนักพิมพ์

กรุงเทพมหานคร

หนังสือคุณภาพ
โดยอริบทรกรุ๊ป

สารบัญ

1	บทที่แปด	นกกระเรียนและชาวประมง
51	บทที่เก้า	แผนการลับ
104	บทที่สิบ	งานเลี้ยงปลามังกร
141	บทที่สิบเอ็ด	แหกคุก
222	บทที่สิบสอง	ค้นหาเบาะแส
268	บทที่สิบสาม	ปฏิบัติการเก็บเกี่ยว
298	บทที่สิบสี่	บทเพลงอำลา
339	บทที่สิบห้า	บทเพลงอำลา: แยกย้าย

คำนำสำนักพิมพ์

และแล้วก็มาถึงเล่มที่ห้า เล่มสุดท้ายของ *สัญญาณเดือนตาย* อาชญา นิยาย
ที่ตื่นเต้นเร้าใจในมือของคุณผู้อ่านเล่มนี้

หลังจากติดคุก ตู๋หมีงเหียงก็พยายามหลบเลี่ยงการมีปัญหากับคนในคุก
มาตลอด แต่ดูเหมือนโชคชะตาของเขาจะไม่เป็นเช่นนั้น ต่อให้หลบเลี่ยงแค่ไหน
สุดท้ายก็ต้องเผชิญกับปัญหาที่ยากจะแก้ไขอยู่ดี จนทำให้เขาต้องตัดสินใจ
แหกคุก เพื่อปกป้องบางสิ่งบางอย่าง

แผนการการแหกคุกของเขาจะสำเร็จหรือไม่ บทสรุประหว่างนักฆ่าทาง
อินเทอร์เน็ต Eumenides กับหลัวเฟยจะเป็นอย่างไร คำตอบอยู่ในหนังสือเล่มนี้
แล้ว

แพรวสำนักพิมพ์
พฤศจิกายน 2563

บทที่แปด

นกกระเรียนและชาวประมง

สำหรับอาหิวแล้วไม่ต้องสงสัยเลยว่า สนามบินเมืองมณฑล เป็นสถานที่แห่งความทรงจำอันเจ็บปวด

ปลายฤดูใบไม้ร่วงของปีที่แล้ว เต็งหัวถูกยิงเสียชีวิตภายในห้องโถง อาคารผู้โดยสารแห่งนี้ ตั้งแต่นั้นมานความล้มเหลวหลังเฟื่องฟูจนถึงขีดสุดของหลงอวี้ก็เปิดเผย แต่สำหรับอาหิว การตายของเต็งหัว มีผลกระทบต่องจิตใจของเขามากกว่าเรื่องสิ่งของนอกกายอื่นใด เพราะในสายตาของอาหิว เต็งหัวไม่ได้มีฐานะเป็นเพียงเจ้านายของตนเท่านั้น... ยังเป็นชายผู้มอบชีวิตครั้งที่สองให้กับเขาด้วย ระหว่างพวกเขา นอกจากความสัมพันธ์แบบนายบ่าวแล้ว ยังมีความสัมพันธ์ฉันญาติที่มากกว่าสายเลือดอีกด้วย

คืนนั้นอาหิวต้องทนมองเต็งหัวล้มลงต่อหน้าต่อตา ความรู้สึกเจ็บปวดและสิ้นหวังแบบนั้นช่างคล้ายกับธารน้ำแข็งที่หลอมละลายกลืนกินเขาไปในชั่วพริบตา เขาไม่มีทางลืมว่าเหตุการณ์ในครั้งนั้นมีเงาดำยื่นมองทุกอย่างจากมุมสูงของอาคารผู้โดยสาร คล้ายเหยี่ยวเหยี่ยวผยองกำลังมองดูตัวไพกา¹บนผืนหญ้าไร่ซึ่งที่หลบซ่อน แม้เขาคนนั้นจะใช้แสงสะท้อนสว่างไสวของสนามบินปกปิดรูปพรรณสัณฐานของตน แต่อาหิวกลับรู้สึกได้

¹สัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมชนิดหนึ่ง รูปร่างเล็กกว่ากระต่าย ลักษณะคล้ายหนู

ชัดเจนว่าแหวดตาที่เหมือนกับคมดาบของอีกฝ่ายกวาดผ่านทั่วร่างกายของเขา และเขากลับเป็นเหมือนทารกเปลือยเปล่าไร้เรี่ยวแรงโต้กลับใดๆ ฉากนี้บาดลงส่วนลึกในจิตใจเขา กลายเป็นความอับศไปชั่วชีวิต

ยังดีที่อาห้วไม่หลีกหนีเพราะความอับศ เขาเองไม่เคยหวาดกลัวต่อความเจ็บปวดใดๆ ความอับศและความเจ็บปวดจะจุดไฟแค้นในตัวเขา...เปลวไฟแห่งการชำระแค้น!

ดังนั้นเมื่ออาห้วมาถึงสนามบินเมืองมณฑลอีกครั้ง ฝัเท้าของเขาจึงมั่นคง แผ่นหลังผายตรง แม้เขาจะเคยแพ้ ณ ที่แห่งนี้ไปครั้งหนึ่ง แต่ตรบไตที่ยังต่อสู้ เขาเชื่อมั่นว่าตนยังมีโอกาสพลิกเกมกลับมาชนะ

เที่ยวบินที่อาห้วรอจะมาถึงในอีกหนึ่งชั่วโมง เขาจึงหาร้านกาแฟบริเวณห้องโถงนั่งก่อน ในร้านมีคนไม่มาก อาห้วเลือกที่นั่งริมหน้าต่างตรงนั้นนอกจากสามารถมองเห็นสถานการณ์ต่าง ๆ ของโถงใหญ่นอกร้านแล้วยังตรงกับประตูร้าน ทุกคนที่เดินเข้าออกต่างไม่สามารถเล็ดลอดจากสายตาของเขาไปได้

หลังจากเกิดเรื่องกับหมิงหมิงก็มีเหตุผลเพียงพอที่อาห้วจะให้ความสนใจกับสถานการณ์ต่าง ๆ รอบตัว ดีที่เคยเป็นบอดี้การ์ดมาหลายปี จะปกป้องตนเองไม่ถือว่าเป็นปัญหา

พนักงานเสิร์ฟสาวสวยยกกาแฟที่อาห้วสั่งมาวางลงตรงหน้าเขาเบา ๆ ยิ้มแล้วกล่าวว่า “ทานให้อร่อยนะคะ คุณลูกค้า”

อาห้วยกแก้วขึ้นจิบอีกหนึ่ง คิ้วก็พลันขมวดขึ้น พนักงานเสิร์ฟตกใจถามอย่างเป็นกังวลว่า “รสชาติแปลกหรือคะ”

อาห้วโบกมือไปมาแสดงว่าเรื่องนี้ไม่ได้เกี่ยวข้องกับกาแฟ ทางตาของเขาวัดขึ้นเล็กน้อย...บริเวณนั้นเป็นทางเข้าร้านกาแฟ

พนักงานเหมือนตระหนักได้ถึงอะไรบางอย่าง จึงเหลียวหลังมองไปยังทางเข้าร้าน เห็นชายวัยกลางคนคนหนึ่งกำลังก้าวเท้ายาวๆ จากด้านนอกเข้ามาในร้าน ชายคนนั้นอายุราวๆ สี่สิบปี สีหน้าเรียบเฉย ฝัเท้ามั่นคง ไม่ว่าจะเป็นบุปลักษณะภายนอกหรือสีหน้าท่าทางต่างทำให้ผู้อื่นไว้วางใจและรู้สึกดี

พนักงานเดินเข้าไปต้อนรับอย่างรู้กันว่า “คุณลูกค้า ท่านเดียวริเปล่าคะ” ผู้มาใหม่ยื่นมือชี้ไปที่อาห้วกล่าวว่า “ผมมาหาคน” ขณะพูดก็ไม่หยุดก้าวเท้า พนักงานเดินตามไปตลอดทาง เมื่อเห็นชายวัยกลางคนนั่งลงตรงหน้าอาห้วเรียบร้อยแล้ว จึงยื่นเมนูให้พร้อมถามว่า “คุณลูกค้าลองดูก่อนนะคะว่าอยากสั่งอะไร”

แต่ชายหนุ่มกลับเลื่อนเมนูคืนตรงกลับไป “ไม่ละครับ ผมพูดสองสามประโยคก็จะไป”

พนักงานไม่พูดอะไรต่อ เก็บเมนูกลับไปอย่างว่าง่ายแล้วเดินจากไป อาห้วเองก็จิบกาแฟอีกกหนึ่ง แล้วเงยหน้าขึ้นมองตรงไปยังแขกที่ไม่ได้รับเชิญคนนั้น กล่าวเสียงเย็นชาว่า “ผู้การหลั บังเอิญขนาดนี้เลย”

ผู้มาใหม่คือผู้บังคับการกองสืบสวนอาชญากรรมคนใหม่ของเมืองมณฑล อาห้วและเขานับว่าเป็นคนรู้จักกันมานาน ความจริงแล้วกับหลัฟเพย คนนี้ความรู้สึกที่อาห้วมีต่อเขานับว่าไม่เลว แต่เพราะหวนเข้าสู่บังคับการกองสืบสวนอาชญากรรมเมืองมณฑลคนก่อนสั่งหารตั้งห้ว อาห้วจึงถืออคติต่อชุดสืบสวนพิเศษของตำรวจทั้งหมด บวกกับการบงการคดีฆาตกรรมศพคู่ที่อาคารใหญ่หลงอวีและการตายของหวนเฮ่าแล้ว เขาและหลัฟเพยย่อมเหมือนน้ำกับไฟที่ไม่อาจหลอมรวมกันเป็นธรรมชาติ

หลัฟเพยดูสงบนิ่งมากเมื่อเผชิญหน้ากับคำพูดเย้ยหยันของอาห้ว เขาพูดตรงไปตรงมาไม่อ้อมค้อม “ไม่มีบังเอิญหรือไม่บังเอิญหรอก ช่วงนี้พวกตำรวจจับตามองคุณอยู่ตลอดเวลา...โดยเฉพาะหลังจากที่หลงประสบอุบัติเหตุรถยนต์”

อาห้วอดใจสั่นไม่ได้ที่จู่ๆ อีกฝ่ายพูดเรื่องที่หลงขึ้นมา แต่หน้าของเขากลับไม่เปลี่ยนสีแม้แต่น้อย ยิ่งไปกว่านั้นเขายังยิ้มบางๆ ถามอีกฝ่ายโดยไม่ถอยหนีว่า “เงินที่คุณมาวันนี้ก็เพื่อจับกุมผมหรือ”

“หากผมมาจับคุณเพราะเรื่องนี้” หลัฟเพยหรี่ตาลงเบาๆ แล้วถาม “ทำไมผมต้องรอจนกระทั่งวันนี้ด้วยล่ะ”

อาห้วและหลัฟเพยสบตากัน ต่างฝ่ายต่างไม่มีที่ท่าว่าจะถอย จากนั้นอาห้วก็ใช้น้ำเสียงจจใจล้อเลียนอีกฝ่าย “อุบัติเหตุรถยนต์นั้น เป็นเพียง

อุบัติเหตุ คุณไม่มีหลักฐานอะไรมายืนยันว่ามันไม่ใช่”

“ใช่ ผมไม่มีหลักฐาน” ราวกับกลัวเพยเปิดเผยผ่านคำพูดที่กำลังเป็นรอง แต่ท่าทางของเขากลับยังนิ่งเฉยเหมือนเคย โดยเฉพาะดวงตาแวววับคู่หนึ่งที่เผยให้เห็นความสุขุมมั่นใจอยู่ตลอดเวลา

ท่าทางแบบนี้กลับทำให้อาหวัจับความจริงแท้ไม่ได้ เขาอดไม่ได้ที่จะจู่โจมลงเชิงอีกฝ่ายก่อน “แล้วการที่คุณมานั่งตรงนี้ ตอนนี้ กาแฟก็ไม่ได้ม คุณต้องการทำอะไรกันแน่”

หลัเพยเบนศีรษะมองไปนอกหน้าต่างจบการประลองสายตากับอีกฝ่าย ขณะเดียวกันก็ตอบคำถามของเขาว่า “ผมมาหาคุณเพื่อขอคนคนหนึ่ง”

อาหวัเบิกตาขึ้นแสดงสีหน้างุนงง แต่หลัเพยกลับมองไปยังผู้คนมากมายที่เร่งรีบและคึกคักภายในห้องโถงอาคารผู้โดยสารอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะพูดเสริมขึ้นอีกว่า “เจ้เจีย...ขอให้คุณมอบเธอให้ผม”

อาหวัคาดไม่ถึงว่าจุดประสงค์การมาในครั้งใหม่ของหลัเพยจะเป็นผู้หญิงคนนั้น เขาใช้นิ้วมือชี้เย็บแก้วกาแฟที่อยู่เบื้องหน้าเบาๆ แล้วถามขึ้นหลังนิ่งเงียบไปสักพักว่า “คุณหมายความว่ายังไง”

หลัเพยหันหน้ากลับมามีอีกครั้ง แววตาของเขาไม่เปล่งประกายคมกริบเหมือนก่อนอีกแล้ว

“ผมไม่ได้กำลังใช้ฐานะตำรวจมาออกคำสั่งอะไรกับคุณ เพียงแค่ผมเป็นเพื่อนเก่าของพ่อเจ้เจีย หวังว่าเธอจะมีสภาพแวดล้อมที่ดีและปลอดภัยกว่านี้” เขามองแล้วกล่าวกับอีกฝ่าย

จู่ๆอาหวัก็เริ่มเปลี่ยนเป็นโกรธ รู้สึว่าการกระทำของตนถูกเข้าใจผิด เขาแค้นเสียง“ฮิ” ครั้งหนึ่ง “คุณคิดว่าผมจะทำร้ายเธอหรือ ผมก็แค่ได้รับการให้อภัยจากคนอื่น ผมดูแลผู้หญิงคนนั้นอยู่...”

“ผมเข้าใจ” หลัเพยพูดแทรกคำบ่นของอีกฝ่ายทันที “ผมรู้ว่า คุณไม่ได้มีเจตนาร้ายต่อเจ้เจีย คุณส่งเธอไปรักษาตาถึงอเมริกา จากจุดนี้ คุณนับว่าเป็นผู้มีพระคุณของเธอ และผมก็รู้ว่าใครเป็นผู้ให้อภัยคุณ ผมรู้แม้กระทั่งว่าพวกคุณมีข้อตกลงอะไรร่วมกัน...”

“คุณอยากทำลายข้อตกลงของเรา?” อาหวัถามกลับอย่างรวดเร็ว ตอนแรก Eumenides ได้เทปเสียงที่ยืนยันได้ว่าอาหวัวางแผนคดีศพคู่ในห้องปิดตายอาคารใหญ่หลวงวี่ จากนั้นก็ใช้เทปเสียงดังกล่าวต้อรองให้อาหวัดูแลเจ็เจีย ในเมื่อหลัฟเพยคาดเดาได้ถึงข้อตกลงระหว่างพวกเขา อย่างนั้นคงต้องกำลังจับจ้องเทปเสียงนี้อยู่สินะ ตอนนีพวกเขาทราบแล้วว่าผู้หญิงคนนี่คือข้อเท้าของอะคิลลิส² จุดที่อ่อนแอที่สุดในจิตใจของ Eumenides การที่หลัฟเพยต้องการพาตัวเธอไปตอนนี้คงเพราะอยากใช้โอกาสนี้บีบบังคับให้ Eumenides แปรพักตร์

หลัฟเพยร้อง “ฮึ” ขึ้น พุดเสียงเย็นว่า “ผมจำเป็นต้องทำแบบนี้ด้วยหรือ”

อาหวัยกแก้วกาแฟในมือขึ้นจับอย่างไม่รีบร้อน ถามกลับว่า “คุณคงไม่ใช่แม่แต่ในฝันก็ยังไม่อยากส่งผมขึ้นศาลตัดสินหรอกนะ”

“ผมอยากอยู่แล้ว” หลัฟเพยเพ่งมองไปที่จุดจุดหนึ่งกล่าวว่า “แต่นั้นไม่ใช่ความฝัน เพราะมันกำลังจะกลายเป็นความจริงในอีกไม่ช้า”

อาหวัใจลั่นเยือก เขาเริ่มรู้สึกถึงแรงกดดันอันแรงกล้าที่ชายตรงหน้าส่งมาให้...แต่เขาเคยชินกับการอยู่ภายใต้แรงกดดันมานานแล้ว หลังเขาค่อย ๆ วางแก้วกาแฟลงบนโต๊ะก็พ่นคำส่อออกมาตรงหน้าอีกฝ่าย “ผมจะรอคุณ”

“คุณรอไม่นานหรอก” หลัฟเพยตอบกลับอย่างชิงช้าราวกับกำลังให้สัญญาณอะไรบางอย่าง เขาหยุดนิ่งอยู่ครู่หนึ่งแล้วกลับเข้าสู่หัวข้อสนทนาเดิม “แต่ผมไม่มีทางใช้ประโยชน์จากผู้หญิงคนนั้น และพวกเราต่างรู้ดีว่าการทำแบบนี้มันไม่มีความหมายอะไร”

อาหวัพยักหน้าเห็นด้วย Eumenides ไม่มีทางพ่ายแพ้ต่อกรณูบับคับ

² Achilles' Heel หมายถึงจุดอ่อน หรือจุดตาย ส่วนนี้เกิดจากตำนานกรีกโบราณ ที่เล่าว่าอะคิลลิสจะตายตั้งแต่วัยแบเบาะ เทริสแม่ของเขาจึงจุ่มร่างของอะคิลลิสลงในแม่น้ำสติกซ์ ซึ่งมีความเชื่อว่าเป็นแม่น้ำศักดิ์สิทธิ์ โดยเธอใช้สองมือจับข้อเท้าของอะคิลลิสเอาไว้ ทำให้มีเพียงข้อเท้าเท่านั้นที่ไม่สัมผัสกับแม่น้ำสติกซ์ แม้ตัวร่างกายของอะคิลลิสจะแข็งแกร่ง แต่มีเพียงข้อเท้าเท่านั้นที่กลายเป็นจุดอ่อน

ใดๆ หากหลัฟเพยจงใจทำลายข้อตกลงระหว่างตนกับ Eumenides คงจะได้ผลลัพธ์ในทางตรงข้ามเท่านั้น พอเริ่มกระจำงไปอีกชั้นเขาก็ผ่อนคลายอารมณ์ลง พลาถยืมแล้วกล่าวกับหลัฟเพยว่า “ฉันผมก็ไม่มีอะไรต้องห่วงเรื่องคุณแล้วจริงๆ หรือคุณจะกล่าวโทษผมข้อหาทำให้เกิดอุบัติเหตุจราจรแล้วตัดสินให้ผมรับโทษลักปีหรือครึ่งปี”

หลัฟเพยทราบความนัยในคำพูดของอีกฝ่าย แม้ตนจะจับกุม Eumenides ได้ แต่สุดท้ายก็ตัดสินให้ฝ่ายหลังต้องจำคุกเพียงห้าปีเท่านั้นเพราะมีหลักฐานไม่เพียงพอ เมื่อต้องเผชิญกับคำพูดเหน็บแนมซึ่งๆ หน้าแบบนี้เขาเพียงยิ้มตอบไปเท่านั้นโดยไม่พูดอะไร

เมื่ออาหวัเห็นว่ทำให้อีกฝ่ายโกรธไม่ได้ก็เริ่มรู้สึกหมดสนุก เขายกกาแพขึ้นดื่มอีกครั้ง กลอกตาไปมาถามว่า “เอาเถอะ ในเมื่อการมาครั้งนี้ของคุณไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องงานก็รบกวนคุณให้เหตุผลผมหน่อยเถอะ ว่าทำไมถึงต้องการเอาตัวเจิ้งเจียไปจากผม”

คำตอบของหลัฟเพยชัดเจนง่ายด่าย “เพื่อความปลอดภัยของเธอ”

แก้วกาแพในมืออาหวัหยุดค้างอยู่กลางอากาศ “คุณคิดว่าผมปกป้องเธอไม่ได้หรือ”

หลัฟเพยไม่พูดอะไร แต่ท่าทางเงิบงั้นของเขาได้บ่งบอกจุดยืนชัดเจนแล้ว

อาหวัยิ้มออกมา ถามอีกฝ่ายกลับ “หัวทั้งมณฑลยังมีบอดี้การ์ดที่ดีกว่าผมอีกหรือ”

หลัฟเพยยอมรับว่า “แม้จะนับรวมทั้งประเทศก็คงไม่มี”

อาหวัยกแก้วกาแพเอาไว้ทำทางไม่พอใจ “แล้วทำไมคุณถึงรู้สึกว่ผมปกป้องผู้หญิงคนหนึ่งไม่ได้ละ”

หลัฟเพยถอนหายใจเบาๆ “ตอนนี้สถานการณ์ไม่เหมือนเดิมอีกแล้ว คุณไม่ได้เป็นบอดี้การ์ดอีกต่อไป คุณคือเป้า หากคุณเป็นบอดี้การ์ด ยังมีอำนาจยิ่งใหญ่ คนข้างกายของคุณจะยิ่งปลอดภัย แต่เมื่อคุณกลายเป็นเป้า ยังมีอำนาจยิ่งใหญ่ คนข้างกายคุณจะยิ่งอันตราย...คุณเข้าใจรึเปล่า”

อาหวัอึ้งตะลึงไป ก่อนหน้านั้นเขาไม่เคยคิดทบทวนหลักการพวกนี้

อย่างละเอียดเลย เมื่อได้ยินเอาตอนนั้นก็ทำให้เขาหงุดหงิดอยู่บ้าง

แต่หัวเพยไม่ต้องการรอยยิ้ม ดวงตาของเขาสว่างวาวขึ้น เริ่มใช้ไม้แข็งกว่าเดิมทันที “ลองคิดถึงหิมิงหิมิงดูสิ ลองคิดดูว่าทำไมเธอถึงเป็นแบบนี้”

คำพูดนี้ตรงเข้าเล่นงานจุดอ่อนของอาหั่วอย่างแม่นยำ ฝ่ายหลังยากที่จะแบกรับการจู่โจมเช่นนี้ เขากะเทกแก้วกาแฟลงบนโต๊ะหนึ่งๆ ตะคอกถามอีกฝ่ายด้วยแววตาโกรธเกรี้ยว “คุณหมายความว่ายังไง จะบอกว่าผมทำร้ายหิมิงหิมิงหรือ?”

หัวเพยสายศีรษะเบาๆ “ผมไม่ได้บอกอะไรที่ทำร้ายหิมิงหิมิง แต่อยากบอกคุณว่าความจริงมันเป็นอย่างไง”

ความจริงคืออะไรกันแน่ อาหั่วอดคิดตามการชักนำของอีกฝ่ายไม่ได้ หากหิมิงหิมิงไม่ได้ใกล้ชิดกับตนเช่นนี้ แล้วเธอจะมีจุดจบอย่างนี้ได้ยังไงไร คัศุร้ายกาจขนาดนี้ แม้เขาจะพอปกป้องตนเองได้ แต่คนรอบตัวกลับไม่วยต้องได้รับบาดเจ็บไปด้วย โดยเฉพาะคนที่ตนเห็นคุณค่าอาจจะกลายเป็นเป้าให้ศัตรูทำร้าย แม้ว่าตนจะมีความสามารถเพียงใดก็ปกป้องคนรอบกายไม่ได้ทุกคนหรอก

อาหั่วนึกถึงคำพูดที่อดีตนายหญิงเคยพูดเอาไว้พวกนั้นอีกครั้ง จิตใจของเขายิ่งหนาวเหน็บ แต่บริเวณหน้าผากกลับมีหยดเหงื่อผุดขึ้นมา

ใช่ แม้ตนจะแข็งแกร่งพอ...แต่เพราะความแข็งแกร่งของตนดันลากคนข้างกายเข้ามาติดวงวนอันตราย ทุกคนที่เขาห่วงใย ทุกคนที่เขาอยากปกป้องคงต้องบาดเจ็บเพราะเหตุนี้

แล้วอะไรคือสาเหตุล่ะ เป็นตัวน้าววนเอง หรือการไหลของอากาศที่ทำให้เกิดน้าววน

อาหั่วใช้สองมือกุมแก้วกาแฟนั้นไว้ ของเหลวสีน้ำตาลเข้มข้นในแก้วสั่นไหวเบาๆ เป็นระลอกๆ เขาได้ยินหัวเพยพูดอีกว่า “ตอนนี้คุณควรเข้าใจนะ ผมไม่ได้ต้องการทำลายข้อตกลงของคุณกับคนคนนั้น แต่กลับกัน ผมกำลังช่วยให้คุณบรรลุข้อตกลง”

อาหั่วสะกดอารมณ์ของตนเองเอาไว้ รอจนสงบลงจึงถามอีกฝ่าย

“แล้วคุณต้องการให้ผมทำยังไง”

หลัวเพยเหลือบมองนาฬิกาข้อมือ “เที่ยวบินนี้จะเดินทางมาถึงในอีกครึ่งชั่วโมง คุณให้ข้อมูลติดต่อเจิ้งเจียกับผม จากนั้นก็รีบจากไปจะดีที่สุดแล้วล่ะ”

อาหั่วต้องเข้าใจคำว่า ‘ทาง’ อยู่แล้ว เขาหันศีรษะมองไปยังห้องโถงผู้โดยสารนอกหน้าต่างแล้วระบุเป้าหมายส่วนหนึ่งในฝูงชนอย่างรวดเร็วตอบกลับอย่างไม่เสีใจว่า “พวกนี้ผมกระดิกนิ้วนิดเดียวก็จัดการได้หมดแล้ว”

หลัวเพยขมวดคิ้วแน่นเตือนอีกฝ่าย “กำจัดพวกเขาได้ไม่ได้แปลว่าจะกำจัดปัญหาได้”

อาหั่วเข้าใจเหตุผลที่หลัวเพยพูดดี แต่จิตใจสำนึกของเขาอยากจะทำอะไรสักอย่างเพื่อเตรียมการอย่างดีที่อีกฝ่ายเตรียมไว้ให้ เขาหาเหตุผลโต้กลับหลังได้รตรองอยู่ครู่หนึ่ง “ผมไปตอนนี้จะมีประโยชน์หรือ คนของเกาเต๋อเซ็นเห็นการพบปะของเราแล้ว พวกเขายังคงมีฝีมือไว้จับตาดูคุณต่อไป”

“เป็นไปได้มากทีเดียว” หลัวเพยไม่ปิดบังปัญหานี้ “แต่ก็ไม่ได้เลวร้ายอะไร ความจริงแล้ว ผมยังหวังให้เกาเต๋อเซ็นรู้ว่าตอนนั้นผมดูแลเจิ้งเจียอยู่ แบบนี้ผู้หญิงคนนั้นจะยิ่งปลอดภัย เพราะเป้าหมายของเกาเต๋อเซ็นคือคุณ เขาไม่อยากแหย่พวกตำรวจให้เกิดปัญหาหรอก”

อาหั่วพยักหน้า แต่สีหน้ากลับยิ่งเคร่งขรึมขึ้น “ถูกต้อง ตอนนี้เป็นช่วงที่เกาเต๋อเซ็นกำลังมีอำนาจในเมืองมณฑล และจะต้องพยายามรักษาความสัมพันธ์กับตำรวจ”

หลัวเพยฟังแล้วรู้สึกว่คำพูดนี้แปลกๆ จึงรีบถามกลับว่า “ความสัมพันธ์อะไร”

“พวกคุณไม่ได้ร่วมมือกันหรือ” อาหั่วยืนยันว่า “แล้วทำไมจึงหะในการจู่โจมหลวงอวี่กู่ของพวกคุณถึงพร้อมเพรียงกันได้ขนาดนี้”

“เหลวไหล! การที่หลวงอวี่กู่มีสภาพอย่างทุกวันนี้เพราะชาติใช้กับความผิดก่อนหน้า” หากเกาเต๋อเซ็นไม่ซุ่มซ่ามบทรเย็นไปบ้าง เขาก็ต้อง

ลงเอยแบบเดียวกันในไม่ช้า ร่วมมือกันหรือ ทำไมตำรวจอย่างเราต้องร่วมมือกับคนแบบนี้ด้วย” หลัวเฟยได้คำพูดของอีกฝ่ายกลับด้วยความโกรธ

“คุณจะคิดยังไงก็ช่างเถอะ พวกคุณจะร่วมมือกันหรือไม่ก็ช่าง มันทำให้ผมกลัวไม่ได้หรอก” พอพูดจบก็ยื่นมือไปล้วงนามบัตรในกระเป๋ามา “ผมจ้างคุณหมอคคนหนึ่งให้คอยดูแลเจิ้งเจี๋ยเป็นพิเศษ นี่เป็นข้อมูลติดต่อของเธอ จากนั้นไปคุณจัดการเองก็แล้วกัน”

หลัวเฟยรับนามบัตรมา ใบหน้าเปล่งประกายรอยยิ้มที่ยากจะได้เห็น จากนั้นก็กล่าวอย่างจริงจังว่า “ไม่ว่ายังไงสำหรับเรื่องนี้ผมจำเป็นต้องขอบคุณคุณ”

อาหั่วโบกมือเบาๆ เป็นเชิงไม่ยอมรับคำขอบคุณจากอีกฝ่าย “ผมแค่ทำให้ข้อตกลงลุล่วงเท่านั้น หากคุณรู้สึกไม่สบายใจจริง ๆ ก็ช่วยจ่ายเงินแทนผมหน่อยแล้วกัน” ขณะพูดเขาก็ลุกขึ้น ทิ้งกาแฟที่ดื่มเหลือครึ่งแก้วไว้ แล้วจากไปโดยไม่หันกลับมาอีก

หลัวเฟยนั่งอยู่คนเดียวครู่หนึ่ง จนกระทั่งได้ยินเสียงประกาศรายละเอียดเที่ยวบินที่เดินทางมาถึงจึงชำระเงินแล้วจากไป เมื่อเดินออกจากร้านกาแฟเขาก็ติดต่อเบอร์คุณหมอผู้ดูแลนามบัตรได้ และนัดแนะสถานที่นัดพบกับอีกฝ่าย

หลัวเฟยรอตตรงจุดนัดพบได้ประมาณสิบนาที ผู้โดยสารในเที่ยวบินดังกล่าวก็เริ่มทยอยเข้าสู่อาคารผู้โดยสาร หลัวเฟยสายตาแหลมคม เขาหาเจิ้งเจี๋ยในฝูงชนเจออย่างรวดเร็ว เห็นเพียงดวงตาทั้งสองของเธอต่างปิดด้วยผ้าพันแผลกำลังเดินไปข้างหน้าช้า ๆ ภายใต้การพยุงของหญิงสาวชุดขาวคนหนึ่ง

หลัวเฟยเดินขึ้นหน้าสองสามก้าวเพื่อต้อนรับ หญิงสาวชุดขาวที่กำลังพยุงเจิ้งเจี๋ยอยู่คือเสี่ยวฉิน คุณหมอผู้ดูแลที่อาหั่วจัดเอาไว้ เมื่อเธอเห็นหลัวเฟยเดินใกล้เข้ามาก็เริ่มก้าวเท้าช้าลง เจิ้งเจี๋ยสัมผัสได้ถึงอะไรบางอย่างทันที เธอจึงใช้หูตั้งใจฟังอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นก็เดินไปยังทิศทางตรงหน้าช้า ๆ “คุณตำรวจหลัว ไซ่คุณรีบล่าคะ”

หลัวเพยงนงอยู่ครู่หนึ่ง ถ้ามกลับไปว่า “คุณรู้ได้ยังไงครับ” เมื่อครู่ขณะที่เขาติดต่อกับคุณหมอผู้ดูแลก็พูดไปเพียงว่ามารับ แต่ยังไม่ทันได้แสดงตัวตนที่แท้จริงด้วยซ้ำ

เจิ้งเจียอี้มพลางกล่าวว่า “ฉันได้ยินที่คุณกับพี่เงินคุยกันทางโทรศัพท์ค่ะ ฉันจำเสียงของคุณได้”

“หูของเธอนะดีมากนะค่ะ ทั้งยังไม่ลืมเสียงที่เคยได้ยินอีกต่างหาก” เสี่ยวเงินเองก็ช่วยเสริมอยู่ด้านข้าง

แบบนี้เอง หลัวเพยเองก็อดตกใจไปด้วยไม่ได้ ก่อนหน้านี้เขาเคยเจอกับเจิ้งเจียเพียงครั้งเดียว แต่อีกฝ่ายกลับสามารถแยกแยะเสียงของตนจากเสียงในสายโทรศัพท์ของอีกคนหนึ่งได้ ทั้งยังอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ผู้คนร่ววายเป็นสนมบินนี่อีก การได้ยินแบบนี้ถือว่าหาได้ยากมากในบรรดาคนธรรมดา

หลังหักท่ายกันเรียบร้อยแล้วหลัวเพยเริ่มถามถึงผลการผ่าตัดของเจิ้งเจีย “ตอนนี้อาการเป็นยังไงบ้างครับ”

“การผ่าตัดประสบความสำเร็จดีมากค่ะ” เสี่ยวเงินบอกหลัวเพย “ตอนนี้เหลือเพียงต้องพักฟื้น รอจนสามารถถอดผ้าพันแผลออกได้หมด เธอก็จะกลับมามองเห็นอีกครั้งค่ะ”

“คุณหมอบอกว่าดวงตาของฉันหายดีแล้วค่ะ เพียงแต่ยังไม่ชินต่อแสงภายนอกเท่านั้น ดังนั้นต้องค่อยๆ ถอดผ้าพันแผลพวกนี้ออก วันละหนึ่งชั้น หากนับรวมวันนี้ด้วยยังต้องใช้เวล่อีกสามสิบสองวันค่ะ” เจิ้งเจียยกนิ้วมือขึ้น ชูเลข ‘3’ และ ‘2’ ตามลำดับ บ่งบอกความต้องการที่อยากจะกลับมามองเห็นอีกครั้ง

“คุณหัวละค่ะ” เวลาที่เสี่ยวเงินนึกถึงนายจ้างของตนเอง “เขาบอกว่าจะมารับที่สนามบินนี่ค่ะ”

“อ้อ เรามีธุระกะทันหันเลยต้องกลับไปก่อนครับ” หลัวเพยอ้างเหตุผลไปเรื่อยเปื่อย พอหันศีรษะไปเห็นเพียงเจิ้งเจียกำลังเอียงศีรษะอยู่ดูจากสีหน้าแล้วคล้ายกับกำลังสนใจประเด็นนี้เป็นอย่างมาก เขาจึงพูดต่ออีกว่า “ช่วงนี้อากาศค่อนข้างขุ่น คงไม่มีเวลามาหาพวกคุณ”

เจิ้งเจี๋ยรับว่า “ค่ะ” เสียงหนึ่ง มีที่ท้อใจนิดหน่อย ดวงตาของเธอจะกลับมาเป็นปกติในไม่ช้านี้แล้ว เธออยากแบ่งปันข่าวดีนี้กับเพื่อนๆ แต่กลับยังต้องการขอบคุณคนที่เคยช่วยเหลือ แต่ทำไมพวกเขามักจะมาเจอกันอย่างกะทันหัน จากนั้นก็จากกันกะทันหันโดยไม่ได้รับลาอยู่เรื่อยเลยละ

เหตุผลเกี่ยวพันที่ลึกซึ้งกว่านี้แน่นอนว่าหลัวเฟยพุดอะไรไม่ได้อีก เขาพาเจิ้งเจี๋ยและเสี่ยวเงินไปยังลานจอดรถของสนามบิน แล้วใช้โอกาสนี้เปลี่ยนหัวข้อสนทนา “ผมจัดหาที่พักในวิทยาลัยตำรวจให้คุณอยู่สักพักแล้ว ทั้งยังให้หัวหน้าเพื่อนของผมให้ช่วยดูแลคุณ ที่นั่นปลอดภัย เงียบสงบ รอบๆ มีทั้งโรงพยาบาล โรงอาหาร สะดวกสบายทุกอย่าง คุณพักพื้นที่นั้นให้สบายใจนะครับ”

เมื่ออีกฝ่ายเอาใจใส่รายละเอียดแบบนี้ทำให้เจิ้งเจี๋ยซึ่งใจ แต่หลังกล่าวคำขอบคุณไป เธอกลับรู้สึกไม่ค่อยสบายใจ “ฉันเปลี่ยนที่อยู่กะทันหันแบบนี้ เพื่อนของฉันจะหาฉันไม่พบรีเปล่าคะ”

หลัวเฟยยิ้ม “หากพวกเขาต้องการหาตัวคุณย่อมต้องพบอยู่แล้วครับ”

หญิงสาวพยักหน้ารับอย่างวางใจ อีกฝ่ายไม่ได้บอกว่าทำไมหากเพื่อนต้องการหาตนย่อมต้องหาพบ แต่ในคำพูดของชายคนนี้ก็กลับมีพลังงานพิเศษบางอย่างที่ทำให้หน้าเชื่อถือ

ขณะนี้เสี่ยวเงิน คุณหมอผู้ดูแลทำงานของตนสำเร็จลุล่วงแล้ว หลังเธอส่งเจิ้งเจี๋ยขึ้นรถของหลัวเฟยก็กล่าวลาทั้งสองคน แล้วเดินทางไปหาอาหวัเพื่อรับค่าจ้างด้วยตนเอง หลัวเฟยเองก็ขับรถพาเจิ้งเจี๋ยเดินทางมาถึงวิทยาลัยตำรวจเมืองมณฑล วนรอบวิทยาลัยอันแสนสงบนี้อยู่ครึ่งรอบสุดท้ายจึงหยุดลงที่หน้าหอพักแห่งหนึ่ง

บริเวณปากทางมีคนรอพวกเขาอยู่ก่อนแล้ว เธอคือหญิงสาวอ่อนโยน ผอมเพรียวคนหนึ่ง ผอมยาว ตาโต ผิวขาวผ่อง เต็มไปด้วยกลิ่นอายความงดงามของแดนใต้ แต่บริเวณหว่างคิ้วของเธอกลับคมเข้มดูมีสติปัญญา ความสามารถ แฝงไปด้วยกลิ่นอายความองอาจกล้าหาญของหญิงสาวที่ไม่ต้องไปกว่าผู้ชาย

เมื่อหัวเฟยจอตระเตรียมร้อย ตนก็กระโดดลงจากรถก่อน เปิดประตูพวงเจิ้งเจีย

ขณะนี้หญิงสาวที่คอยอยู่แล้วก็เดินเข้ามาบริเวณประตูรถ เธอช่วยหัวเฟยพวงร่างของเจิ้งเจีย ขณะเดียวกันก็ถามอย่างห่วงใยว่า “ตาเป็นยังไงบ้าง”

“ดีค่ะ ทุกอย่างเรียบร้อยดี” เจิ้งเจียตอบกลับสั้นๆ ขณะเดียวกันก็เอียงศีรษะไปยังทิศทางของผู้หญิงคนนั้น รวากับกำลังจินตนาการรูปร่างของอีกฝ่ายในใจ

หัวเฟยแนะนำกับเจิ้งเจียว่า “นี่คืออาจารย์มู่แห่งวิทยาลัยตำรวจ เธอคือเพื่อนคนที่ผมบอกคุณ ช่วงนี้คุณจะอยู่กับเธอ เธอจะดูแลคุณเป็นอย่างดีแน่นอน”

อาจารย์มู่ที่หัวเฟยพูดถึงก็คือมู่เจี้ยนอวี่น อาจารย์ด้านจิตวิทยาหัวเฟยเคยทำงานร่วมกับเธอคนหนึ่งในชุดสืบสวนพิเศษ ‘สี่หนึ่งแปด’ ขณะประลองฝีมือกับ Eumenides อีกทั้งสร้างความสัมพันธ์ที่มากกว่าเพื่อนร่วมงานขึ้น ครั้งนี้หัวเฟยรับตัวเจิ้งเจียกลับมาเมืองมณฑลก็ตระหนักได้ว่าตนเป็นผู้ชาย หลายเรื่องไม่สะดวกที่จะดูแล จึงขอความช่วยเหลือจากมู่เจี้ยนอวี่น ฝ่ายหลังก็ตอบรับทันที หลายปีมานี้เธออยู่ในหอพักนักเรียนของวิทยาลัยตำรวจคนเดียว จึงดีใจที่จะมีเพื่อนใหม่มาอยู่ด้วย และยังกว่านั้น พ่อของหญิงสาวคนนี้ยังเป็นถึงรุ่นพี่ที่บรรดาดำรวจเคารพอีกด้วย

เจิ้งเจียคำนับมู่เจี้ยนอวี่นที่หนึ่ง “ขอบคุณค่ะ อาจารย์มู่”

มู่เจี้ยนอวี่นตอบกลับซ้ำๆ ว่า “ไม่ต้องเกรงใจขนาดนั้นก็ได้ เรียกฉันว่าพี่มู่ก็พอค่ะ”

เจิ้งเจียเองก็ว่าง่าย ยิ้มพลางรีบแก้คำเรียก“พี่มู่”ทันที

มู่เจี้ยนอวี่นยิ้มสดใสขึ้นมา “น้องสาว ช่วงนี้เธออยู่เป็นเพื่อนฉันก็แล้วกัน ผู้การหัวบอกว่าเธอเล่นไวโอลินเพราะมาก ถ้ามีโอกาสให้ฉันได้รับเกียรติฟังบ้างนะ”

ทั้งสองคนเรียกพี่สาวน้องสาวกันไปมารวกับเคยพบกันมาก่อน ตอนนี้ดูเหมือนหัวเฟยจะกลายเป็นคนนอกเสียแล้ว ฝ่ายหลังกระแอม

ทีหนึ่ง แก้งบอย่างไม่พอใจ “เฮ้อ เดียวก็พี่สาวเดี๋ยวก็น้องสาว เลียน ไหมเนี่ย”

“มีคณิจจาแล้วละ...คุณเป็นถึงผู้การหลั่นนะกะ พวกเราอยากเรียก คุณว่าพี่ชายยังไม่กล้าเลย” มู่เจี้ยนอวี่นจ้องใจกลั่นแก้งอีกฝ่าย แสดงให้เห็นมุมหยอกเย้าเพศตรงข้าม

“เอาละๆ” หลัวเฟยแยกเขี้ยวอย่างเหลืออด “รีบพาเจิ้งเจียไป พักผ่อนเถอะ เธอบินไปบินมาตลอดทางลำบากแยะเลย”

“รีบอะไร ไม่ต้องกินข้าวก่อนหรือ” มู่เจี้ยนอวี่นจ้องหลัวเฟยแวบหนึ่ง แล้วหมุนตัวกลับไปพุงแขนเจิ้งเจียเอาไว้ กล่าวเสียงนุ่ม “ฉันจัดการเรียบร้อยแล้วละ แถวนี้มีร้านอาหารใช้ได้อยู่ร้านหนึ่ง เดียวเธออยากกินอะไรสั่งได้เลยนะ มื้อนี้ให้คุณตำรวจหลัวเลี้ยง”

เจิ้งเจียรู้สึกเกรงใจ “ไม่เอาค่ะ ให้พวกพี่เหนื่อยกันขนาดนี้สมควรเป็นฉันมากกว่าที่ต้องเลี้ยง”

มู่เจี้ยนอวี่นยิ้มกล่าว “น้องสาว เธอจะเกรงใจทำไมกัน เขานะเป็นหัวหน้า ไม่ใช่เขาเลี้ยงจะให้ใครเลี้ยง”

หลัวเฟยเองก็กล่าวว่า “ผมเลี้ยงครับผมเลี้ยง” จากนั้นก็กระโดดขึ้น ผั่งคนขับก่อน “สุภาพสตรีทั้งสอง รีบขึ้นรถเถอะครับ”

มู่เจี้ยนอวี่นพุงเจิ้งเจียกลับเข้าไปนั่งในรถอีกครั้ง หลังบทสนทนา ขำขันนี้ เจิ้งเจียก็ไม่ปฏิบัติตัวเห็นห่างเหมือนคนแปลกหน้าเมื่ออยู่ต่อหน้า ทั้งสองคนอีกต่อไป ทั้งสามพูดคุยกันเรื่อยเปื่อยครู่หนึ่งก็เดินทางมาถึงร้านอาหารที่มู่เจี้ยนอวี่นวางแผนเอาไว้

หลังมื้ออาหารเลิศรส หลัวเฟยและมู่เจี้ยนอวี่นส่งเจิ้งเจียกลับมาที่หอพักวิทยาลัยตำรวจ ดูแลให้เธอล้างหน้าล้างตาพักผ่อน ขณะนี้แม้เพิ่งจะล่วงเลยเวลาบ่ายไป แต่เจิ้งเจียกลับมาจากอเมริกายังปรับตัวกับเวลาไม่ได้ ดังนั้นจึงเข้าสู่ห้วงแห่งนิทราอันแสนหวานอย่างรวดเร็ว

ก่อนหน้านี้อหลัวเฟยและมู่เจี้ยนอวี่นไม่ได้พบหน้ากันมาหลายวันแล้ว การพบกันครั้งนี้จึงต้องรำลึกความหลังเป็นธรรมดา ทั้งสองกลัวจะรบกวนเจิ้งเจียจึงลงไปเดินเล่นด้านล้างอาคาร พูดคุยเคียงข้างกันรอบวิทยาลัย

“จะว่าไปเป็นอาจารย์วิทยาลัยแบบพวกคุณนะสบายแล้ว” พอหัวเราะออกมาหน้าตาก็เริ่มเสียดาย “อายุน้อยขนาดนี้ก็ผ่อนบ้านแล้ว นายตำรวจชั้นผู้น้อยในกองของพวกผมไม่มีนะสวัสดิการแบบนี้ละ”

มูเจี้ยนอวี่นสายหน้าพลางกล่าวว่า “ไม่ได้ดีแบบที่คุณคิดหรอก นี่เป็นบ้านพักหมุนเวียนที่ให้กับบุคลากรในวิทยาลัยที่ยังโสดเท่านั้น พอแต่งงานแล้ววิทยาลัยก็จะเอาคืน”

หัวเราะตอบเพียง “อ้อ” แล้วใช้จังหวะนี้ล้อเล่น “คุณคงจะไม่ถ่วงเวลาไม่แต่งงานตลอดไปเพราะแบบนี้หรอกนะ”

มูเจี้ยนอวี่นกัดริมฝีปากราวกับเสียใจอยู่บ้าง “ก็ไม่ใช่คนที่เหมาะสมจะแต่งงานกับใครละ”

ตอนแรกหัวเราะเพียงอยากล้อเล่นนิดหน่อยเท่านั้น ไม่ได้คิดอีกฝ่ายกลับจริงจัง แต่นี่ก็ไม่แปลก มูเจี้ยนอวี่นอายุยี่สิบแปดกำลังจะเข้าสู่ช่วงอายุสาววัยกลางคนเร็ว ๆ นี้แล้ว เรื่องสำคัญในชีวิตขนาดนี้กลับยังไม่รู้ว่าจะกันไปทิศทางไหน ไม่ว่าใครคงรู้สึกโทษตนเองอยู่บ้างกระมัง หัวเราะเพื่อยกเลิกข้อเสียอีกฝ่ายสักหน่อย แต่กลับไม่รู้จะเริ่มพูดอย่างไร หลังจากลังเลอยู่สักพักก็พูดขึ้นว่า “คงเพราะรสนิยมของคุณสูงไปแน่ๆ”

“ไม่ใช่รสนิยมสูงอะไรหรอก...” มูเจี้ยนอวี่นพูดพลางสายหน้าว่า “อาจจะเพราะฉันเป็น...โรคทางอาชีวะละมัง”

“โรคทางอาชีวะ?”

“ใช่ บางครั้งฉันก็นึกเสียใจที่ไม่ต้องมาศึกษาจิตวิทยา คุณลองคิดดูนะ เมื่อมีผู้ชายคนหนึ่งมาइनพูดตรงหน้าฉันสองสามประโยค ฉันก็วิเคราะห์ลักษณะนิสัยเฉพาะของเขาได้เกือบทั้งหมด หลังจากนั้นถ้าใช้เวลาร่วมกันก็รู้สึกแปลกใหม่อีก แล้วจะไปหาความรู้สึกแบบคบกันหวานซึ่งได้จากไหนล่ะ”

“แบบนี้เองหรือ” หัวเราะอดยิ้มออกมาไม่ได้ “แล้วคุณจะทำยังไงล่ะ หากผู้ชายเจอผู้หญิงแบบคุณก็คงรู้สึกกลัวละมัง”

“จริงหรือ” มูเจี้ยนอวี่นเงยหน้าขึ้นรวดเร็ว ราวกับสนใจเหตุผลที่อีกฝ่ายพูดเป็นอย่างมาก จู่ๆ เธอก็ถามขึ้นหลังนั่งเงียบไปครู่หนึ่งว่า “แล้ว

คุณรู้สึกกลัวฉันบ้างไหม”

หลัวเฟยตกตะลึงเล็กน้อย ตอบว่า “ผมกลับไม่รู้สึกแบบนั้น...”

มู่เจี้ยนอวี่นถอนหายใจ “นั่นแสดงว่าตอนนี้ฉันยังมองคุณไม่ทะลุปรุโปร่ง”

หลัวเฟยยกไหล่ ไม่แน่ใจว่านี่ถือเป็นคำชมที่ดีหรือไม่

“พูดเรื่องคุณดีกว่า” มู่เจี้ยนอวี่นหันลูกศรกลับไปหาลัวเฟย “ผ่านไปหลายปีแล้วทำไมคุณยังตัวคนเดียวอีกล่ะ คุณจะกลายเป็นหว่งเหลาอู้อ³ อยู่แล้ว”

หลัวเฟยตอบกลับอย่างคลุมเครือ “ตัวคนเดียวก็ดี...”

แต่มู่เจี้ยนอวี่นกลับไม่ยอมปล่อยลัวเฟยไปง่ายๆ เธอมองตาอีกฝ่าย “คุณลืมเมืองอวี่นไม่ได้ ใช่ไหม”

หลัวเฟยหลบสายตาอยู่ครู่หนึ่ง แล้วพึมพำว่า “ผม...ผมไม่รู้”

“คุณไม่รู้?”

หลัวเฟยสุดลมหายใจเข้ลึกๆ ที่หนึ่ง อารมณ์ไม่วันวายเป็นอีกต่อไป เขายอมสบตาอีกฝ่ายแล้วพยายามเน้นย้ำอีกครั้ง “ใช่ ผมไม่รู้”

มู่เจี้ยนอวี่นจึงมองลัวเฟยอยู่นานราวกับต้องการอ่านใจของอีกฝ่าย แต่สุดท้ายเธอก็กลับสายศีรษะอย่างฉะฉานทาง กล่าวด้วยความเสียใจว่า “ฉันมองคุณไม่ออกจริง ๆ คุณรู้ไหมว่าเพราะอะไร เพราะคุณเก็บซ่อนบางสิ่งบางอย่างลึกเกินไป ลึกจนคุณเองก็แยกแยะมันไม่ได้ แล้วคนอื่นจะเข้าใจได้อย่างไร”

หลัวเฟยนิ่งเงียบไม่กล่าวอะไร ทอดสายตาออกไปไกล เพียงแต่จิตใจที่ถูกกระตุ้นนั้นยิ่งอยากวิ่งหนีเพียงใดกลับยิ่งไม่มีที่ให้หลบหนี สายตาที่มองไปยังต้นไม้และอาคารของวิทยาลัย ต้นไม้มากมายเหล่านั้น สิ่งละอันพันละน้อยพวกนั้น ทุกที่เต็มไปด้วยเงาของเมืองอวี่น ทุกที่ต่างเต็มไปด้วยความทรงจำอันหอมหวานและเจ็บปวดที่ไม่สามารถลบเลือนได้

³ หมายถึง ชายโสดที่มีอายุ 35 ปีขึ้นไป มีที่มาจากหนังสือเรื่อง หวังเหลาอู๋ (王老五) ที่ถ่ายทอดในปี ค.ศ. 1937

เวลานี้ทั้งสองต่างก็นิ่งงัน บรรยากาศรอบข้างเริ่มอึดอัด สุดท้าย มู่เจี้ยนอวี่นก็เริ่มเอ่ยปากขึ้นหลังผ่านไปเนิ่นนาน เธอเปลี่ยนประเด็นโจ่งแจ้ง เกินไปอยู่บ้าง “ช่วงนี้งานเป็นยังไงบ้าง มีอะไรคืบหน้าบ้างไหม”

หลัวเฟยถอนหายใจเบาๆ ว่า “เรื่องยังอยู่ยั้งจับข้องขึ้นแล้วละ”

“หืม?” เมื่อเห็นท่าทางแบบนั้นของหลัวเฟย ความสนใจของมู่เจี้ยนอวี่นก็ถูกดึงกลับขึ้นมา และเริ่มจี้ถามอย่างละเอียด “ครั้งก่อนคุณบอกว่า ‘พีหลง’ อะไรนั่นเกิดอุบัติเหตุรถยนต์แล้วเกี่ยวข้องกับอาหั่ว ต่อมาเรื่องนั้นตรวจสอบชัดเจนบ้างหรือยังล่ะ”

“ชัดเจนขึ้นบ้างแล้ว เป็นแผนของอาหั่วนั่นแหละ เขาจัดการให้หญิงสาวคนหนึ่งมอมเหล้าพีหลงก่อน จากนั้นก็ขับรถด้วยตนเองแล้วทำให้เกิด ‘อุบัติเหตุรถยนต์’ นั้น”

“แล้วทำไมยังไม่จับเขาล่ะ”

หลัวเฟยแบมือยกไหล่พลางพูดว่า “ไม่มีหลักฐาน จากอุบัติเหตุรถยนต์นี้มันเป็นความรับผิดชอบทั้งหมดของพีหลง และเขาเองก็ยอมรับการวินิจฉัยจากแผนกจราจรแล้ว แบบนี้ตำรวจอาชญากรรมอย่างเราก็ยากที่จะเข้าไปยุ่ง”

“ไม่ใช่ว่ายังมีผู้หญิงอีกคนด้วยหรือ” มู่เจี้ยนอวี่นเตือนสติอีกฝ่าย “เป็นไปได้ไหมที่จะเข้าทางเธอ”

“ผู้หญิงคนนั้นชื่อหมิงหมิง สองอาทิตย์ก่อนเธอก็ประสบอุบัติเหตุ ตอนนี้ยังอยู่ในห้องไอซียูโรงพยาบาลประชาชน”

มู่เจี้ยนอวี่นได้กลืนไม่ชอบมาพากลจากเรื่องนี้อย่างรวดเร็ว “อุบัติเหตุ? เป็นอุบัติเหตุจริงหรือ”

หลัวเฟยสบตาอีกฝ่ายเป็นเชิงรู้กัน กล่าวต่อว่า “ดูจากภายนอกแล้วมันคืออุบัติเหตุจริงๆ วันเกิดเหตุเป็นวันเกิดของอาหั่ว หมิงหมิงมาถึงที่พักของอาหั่วก่อน และยังเตรียมเค้กเอาไว้ให้อีกฝ่ายด้วย แต่ขณะนั้นแก๊สในห้องกลบรั่วอย่างไม่ทราบสาเหตุ ขณะที่เธอจุดไฟแช็กเพื่อจะจุดเทียนวันเกิดนั้น แก๊สที่รั่วก็ก่อให้เกิดระเบิดขึ้น เธอเลยถูกไฟคลอกบาดเจ็บสาหัสในที่เกิดเหตุ”

พอมู่เจี้ยนอวี่นฟังจบก็รีบแสดงความคิดเห็นของตนเอง “จะมีเรื่องบังเอิญขนาดนั้นได้อย่างไร ฝีมือของลูกน้องเกาเต๋อเซินแน่นอน!”

หลัวเฟยพยักหน้า “น่าจะเป็นอย่างนั้น เป้าหมายที่แท้จริงของพวกเขาคืออาหั่ว แต่ที่คาดไม่ถึงคือหมิงหมิงมาถึงที่พักของอาหั่วก่อน ดังนั้นเธอเลยกลายเป็นแพะรับบาปแทนอาหั่วไป”

มู่เจี้ยนอวี่นแค้น “ฮี้” ออกมาเสียงหนึ่งแล้วกล่าวว่า “หมิงหมิงคนนี้ช่วยคนชั่วมาแล้ว สุดท้ายตัวเองก็มีจุดจบที่ไม่ดีสักเท่าไร”

หลัวเฟยส่ายหน้าไม่พูดอะไร เขาเข้าใจความรู้สึกเจ็บแค้นของมู่เจี้ยนอวี่นดี แต่เขาเคยไปเยี่ยมหมิงหมิงที่โรงพยาบาลด้วยตนเอง สภาพของหญิงสาวคนนั้นทำให้เขากล่าวโทษอีกฝ่ายไม่ได้อีกเลย

มู่เจี้ยนอวี่นคิดทบทวนด้วยตนเองอยู่พักหนึ่ง แล้วกล่าวว่า “ในเมื่อตอนนี้จับพิรุณาหั่วไม่ได้ชั่วคราว ทำไมไม่ใช้คดีนี้จัดการกับเกาเต๋อเซินล่ะ เจ้านี้ไม่ใช่คนดีอะไรเลย หากเป็นแบบนี้ต่อไปคงกลายเป็นเต็งหัวคนที่สองเข้าสักวัน”

“ถูกต้อง จากสถานการณ์ตอนนี้ ภัยสังคมของเกาเต๋อเซินดูจะมากกว่าอาหั่วเสียอีก” หลัวเฟยแสดงว่าเห็นด้วยกับความคิดของมู่เจี้ยนอวี่นก่อน แล้วจึงเปลี่ยนประเด็นว่า “แต่คดีนี้ก็ไม่ง่ายเหมือนกัน ผู้ก่อคดีเป็นคนมีความสามารถ”

มู่เจี้ยนอวี่นยิ่งสนใจมากขึ้น รีบจี้ถาม “ใช้วิธีการอะไร”

“ภายในห้องไม่มีร่องรอยความเสียหายของสายแก๊สเลย กลอนประตูก็ไม่มีรอยงัดแงะ อีกทั้งหลังเกิดระเบิดและเพลิงไหม้ขึ้น หากอยากรจะตรวจสอบพวกรอยนิ้วมือภายในห้องก็เป็นไปไม่ได้เลย แต่สถานที่เกิดเหตุเป็นอพาร์ทเมนต์หรู ดังนั้นความหวังเดียวของผมอยู่ที่กล้องวงจรปิดที่ติดตั้งทั่วอพาร์ทเมนต์”

มู่เจี้ยนอวี่นหายจากคำพูดของหลัวเฟย “แต่สุดท้ายกลับทำให้คุณต้องผิดหวัง”

“กล้องวงจรปิดภายนอกห้องจับภาพพนักงานที่ต้องสงสัยไม่ได้เลย แต่ในวันเกิดเหตุกล้องวงจรปิดบริเวณบันไดของทุกชั้นเสียหายเพราะฝีมือ

มนุษย์ทั้งหมด”

มูเจียนอวินแสดงสีหน้าตกใจออกมาเล็กน้อย “คนคนนี้ไม่ธรรมดาเลยจริง ๆ!”

“อืม เขาสะตะกะกลอนเป็น รูวี่บีงคับเส้นทางแก๊ส คูนเคยกับจุดติดตั้งกล้องวงจรปิดรอบ ๆ พาร์ตเมนต์ ทั้งยังหลบหลีกกล้องวงจรปิดเข้าสู่ตัวอาคารได้อีกด้วย หลังเข้าสู่อาคารแล้ว เขาเลือกไม่ใช้ลิฟต์ที่สะดวกสบายและรวดเร็ว แต่นี้ก็หลบเป้าหมายที่ต้องการจู่โจมได้แล้ว หลังจากเขาทำลายกล้องวงจรปิดบริเวณบันไดทางเดินแล้ว บันไดทางเดินทั้งหมดก็กลายเป็นระเบียบทางเดินอิสระที่ใช้เป็นทางเข้าออกและหลบซ่อนตัว”

หลัวเฟยกกล่าวไปพลางมูเจียนอวินก็พยักหน้าไปพลาง เธอก็สามารถคิดทั้งหมดนี้ได้เช่นกัน แต่หลัวเฟยกกล่าวขึ้นหลังหยุดพักไปช่วงหนึ่ง “ทั้งหมดนี้ยังไม่ใช่ประเด็นสำคัญ คนคนนี้ยังทำเรื่องเรื่องหนึ่ง เรื่องนี้สิถึงจะเป็นวิธีการที่ยอดเยี่ยมจริง ๆ”

ความคิดทั้งหมดของมูเจียนอวินถูกหลัวเฟยชี้นำจนอดถามขึ้นไม่ได้ “เรื่องอะไร”

“เขาบุกรุกพาร์ตเมนต์อีกห้องหนึ่งในชั้นเดียวกัน ตอนนั้นไม่มีคนอยู่พาร์ตเมนต์ห้องนั้น มีทรัพย์สินภายในห้องหายไปเล็กน้อย แน่แน่นอนว่า การกระทำของเขาก็ไม่ทิ้งร่องรอยใดๆ ไว้ภายในห้องเช่นกัน”

มูเจียนอวินกะพริบตาอย่างไม่ค่อยเข้าใจ “นี่...นี่มาไม่ไหนเลย”

“เขาส่งรุ่มซู่ซีฟให้ตัวเองนะ” หลัวเฟยอธิบายว่า “จะว่าไปแล้วแบบนี้ หากการกระทำทั้งหมดของเขาไม่เรียบร้อย ทั้งทางอะไรไว้ให้ตำรวจจับได้ เขาก็แตกต่างได้ว่าจุดประสงค์ของตนคือลักทรัพย์ แล้วทรัพย์สินที่เขาขโมยไปก็เป็นจำนวนน้อย หากต้องการกล่าวโทษเขาก็คงไม่ได้รับโทษหนักหนาอะไรมาก”

พอได้ยินหลัวเฟยพูดแบบนี้ มูเจียนอวินก็เริ่มเข้าใจอะไรขึ้นมาทันที ถอนหายใจออกมาเบา ๆ ว่า “เจ้าหมอนี่ทำงานรัดกุมดีจริงนะ!”

“ไม่เพียงแค่นี้” ในคำพูดของหลัวเฟยยังแฝงความหมายอื่นอยู่ด้วย “เขายังเข้าใจขั้นตอนการปฏิบัติงานของตำรวจเป็นอย่างดีอีกด้วย

นี่คือสิ่งที่น่ากลัวที่สุด!”

ครั้งนี้มู่เจี้ยนอวี่นไม่พูดอะไรอีก เธอเพียงมองหลัวเฟยนิ่งๆ รอฟังที่เขาจะกล่าวต่อไป ฝ่ายหลังจึงกล่าวต่อว่า “แม้ว่าเขาจะเข้าใจระบบกล่องวงจรปิดโดยรอบอพาร์ตเมนต์ทั้งหมดเป็นอย่างดี ทั้งยังเตรียมการโต้ตอบรัดกุม แต่หากตำรวจต้องการตรวจสอบร่องรอยของเขาก็ยังพอมีวิธีอยู่ก่อนอื่นพวกเราควรตีวงกว้างเข้าไปตรวจสอบผู้อาศัยทั้งหมด ไม่ว่าหมอนั้นจะเจ้าเล่ห์ขนาดไหน แต่ก็ไม่ใช่มนุษย์ล่องหนจริงไหม ในเมื่อเขาเคยเข้าไปในย่านที่พักอาศัย ก็ย่อมต้องพบปะกับคนในละแวกนั้น พวกเราสามารถสอบถามจากผู้พักอาศัย ว่าในวันที่เกิดเหตุเห็นคนแปลกหน้าบ้างหรือไม่ ถ้าเราทำงานละเอียดพอ ยิ่งไงก็ต้องพบเบาะแสไม่มากนักน้อย แล้วใช้เบาะแสพวกนี้ขุดคุ้ยต่อไป กระจายคำสั่งให้พนักงานขับแท็กซี่ พนักงานขายตัวรถเมล์ พนักงานดูแลลานจอดรถในละแวกที่พักอาศัยทั้งหมด ขณะเดียวกันก็ตรวจสอบกล่องวงจรปิดบริเวณถนนหนทางที่เกี่ยวข้อง ค่อยๆ ก้าวไปที่ละก้าวแบบนี้ หากอยากรจะลากตัวหมอนั้นออกมาใช้ว่าจะเป็นไปไม่ได้ซะทีเดียว”

มู่เจี้ยนอวี่นตะปากรพูดแทรกขึ้นว่า “แบบนี้งานใหญ่เลยนะ”

“ปัญหามันอยู่ตรงนี้แหละ อยากเปิดฉากทำงานพวกนี้ต้องโยกย้ายทั้งกำลังคนและกำลังทรัพย์มากมาย นี่ไม่ใช่เรื่องที่ยากทำก็ทำได้เลย ต้องมีขั้นตอน ตั้งชุดสืบสวนพิเศษขึ้นมา และหากต้องการตั้งชุดสืบสวนพิเศษตัวคดีจำเป็นต้องมีคุณสมบัติตามที่กำหนดจึงจะได้”

มู่เจี้ยนอวี่นกระจางขึ้นมาทันที “ฉันเข้าใจแล้ว คดีเจตนาฆ่าอาจจะเป็นไปได้ แต่คดีลักทรัพย์ชัดเจนอยู่แล้วว่าเป็นไปไม่ได้”

“ถูกต้อง” หลัวเฟยใช้แววดาขึ้นชมจ้องมองมู่เจี้ยนอวี่น การสนทนาอย่างออกรสกับอีกฝ่ายเป็นสิ่งที่ยอดเยี่ยมมาก จู่ๆ เขาก็อธิบายละเอียดขึ้นว่า “คนที่วางแผนคดีระเบิดในครั้งนี้ฝีมือยอดเยี่ยมมาก ในสถานที่เกิดเหตุระเบิดไม่พบร่องรอยการกระทำของมนุษย์เลยแม้แต่นิดเดียว เหตุระเบิดจึงถูกจัดการแบบคดีอุบัติเหตุ...ชัดเจนว่าเป็นผลลัพธ์ที่เขาต้องการ แต่ยิ่งไงก็ยังมีเรื่องที่ไม่เป็นผลดีกับเขาอยู่เหมือนกัน เขาจำเป็นต้อง

ทำลายระบบกล้องวงจรปิดภายในทั้งหมดเพื่อจะได้ไม่หลงเหลือข้อมูลรูปภาพให้ทางตำรวจ และการทำลายแบบนี้ทำให้ยืนยันได้ว่าการระเบิดเป็นคดีฆาตกรรมที่วางแผนเอาไว้ล่วงหน้า เขาจึงก่อเหตุลักทรัพย์อีกคดีเพื่อแก้ปัญหานี้ เพื่อปกปิดการทำลายกล้องวงจรปิด แบบนี้ตำรวจจึงมีเหตุผลไม่เพียงพอที่จะเชื่อมโยงคดีระเบิดกับเรื่องกล้องวงจรปิดเข้าด้วยกัน และไม่สามารถทำให้เหตุการณ์ระเบิดกลายเป็น ‘คดีฆาตกรรมโดยเจตนา’ ได้ การจะจัดตั้งชุดสืบสวนพิเศษขึ้นก็ย่อมเป็นไปได้”

มู่เจี้ยนอวี่นขมวดคิ้ว ตอนนี้อยู่ใจแล้วว่าทำไมหลัวเฟยจึงเป็นกังวลกับคดีนี้มาก การใช้วิธีลงมือที่มีผลต่อกระบวนการสืบเรื่องสืบสวนคดีของตำรวจแบบนี้คงไม่ใช่เรื่องที่คนธรรมดาคิดได้

“ดูแล้วหมอนี้คงเป็นมืออาชีพนะ” เมื่อมู่เจี้ยนอวี่นพูดถึงตรงนี้ถึงความคิดก็กระตุกวามขึ้น “คงเป็นคนที่เคยก่อคดีมาก่อนสินะ”

หลัวเฟยส่ายศีรษะ “คนที่เคยก่อคดีมาแล้วไม่นานกลัวหอก ช้ายังเป็นประโยชน์ต่อเราในการตรวจสอบเป้าหมายด้วย ตอนนี้อยู่ใจแล้วคือความเป็นไปได้อีกแบบหนึ่ง...”

มู่เจี้ยนอวี่นเหมือนจะคาดเดาอะไรได้ราง ๆ แต่ไม่กล้าตัดสินใจ “ความหมายของคุณคือ?”

หลัวเฟยพูดให้ชัดเจนขึ้น “ผมกังวลว่าในพวกของเกาเต๋อเชินจะมีตำรวจคอยช่วยเขาวางแผน”

มู่เจี้ยนอวี่นเงิบไปครู่หนึ่ง แล้วกล่าวว่า “เรื่องแบบนี้อย่าพูดเรื่อยเปื่อย...ฉันว่าคุณด่วนสรุปไปหน่อย”

“หากกังวลจากการวิเคราะห์เมื่อ ก็ อาจเป็นการด่วนสรุปไปหน่อย แต่หากเชื่อมโยงกับเรื่องอื่นได้ เกรงว่าคงจะไม่ใช้การด่วนสรุปขนาดนั้นแล้ว...”

มู่เจี้ยนอวี่นเบิกตากว้างถาม “ยังมีเรื่องอะไรอื่นอีกหรือ”

“หลังตั้งหัวตาย ผู้บัญชาการซ่งก็เริ่มวางแผนตรวจสอบความเคลื่อนไหวทางการเงินของหลงอวี่ก๊วย และเปิดฉากขึ้นตั้งแต่เมื่อสามเดือนก่อน เพราะตระเตรียมมาพร้อมปฏิบัติการครั้งนี้จึงทำให้หลงอวี่ก๊วยได้รับ

ผลกระทบอย่างหนัก และน่าจะในเวลาเดียวกัน เกาเต๋อเชินก็รีบหันมาเล่นงานอำนาจของอาหั่วอย่างเต็มกำลัง อีกทั้งพลังในการจู่โจมของพวกเขา ก็แสดงให้เห็นว่าวางแผนและเตรียมการไว้แล้ว ทั้งสองเหตุการณ์ประจวบเหมาะขนาดนี้ สามารถทำให้ สามารถทำให้...”

หลัวเฟยพูดได้ครั้งหนึ่งก็เริ่มมีสีหน้าอับจนคำพูด มู่เจี้ยนอวี่นอดเร่งเขาไม่ได้ “สามารถทำอะไรอะไร อย่ามัวอมพะนาอยู่สิ”

“สามารถทำให้อาหั่วคิดว่า เกาเต๋อเชินก็รีบและตำรวจอย่างเรา มีการร่วมมือกันบางอย่าง” ในที่สุดหลัวเฟยก็ยิ้มคำพูดบางส่วนของอาหั่วพูดออกมา

มู่เจี้ยนอวี่นคิดอย่างถั่ววนอยู่ครู่หนึ่ง ยิ่งคิดก็ยิ่งแปลกใจ “หรือในพวกเราจะมีสายของเกาเต๋อเชินอยู่จริง ๆ”

หลัวเฟยไม่ได้กล่าวอะไร เพียงแต่แวตาท่าที่จ้องมองมาไม่รู้วากำลังคิดอะไรอยู่

แต่มู่เจี้ยนอวี่นเริ่มจริงจังขึ้นแล้ว เธอพูดกับหลัวเฟยอย่างขึงขังว่า “คุณต้องรีบตรวจสอบให้ชัดเจนนะ เพราะไม่อย่างนั้นหากเรื่องนี้กระจายออกไปในสังคมคงกระทบต่อชื่อเสียงของตำรวจเรามาก”

จู่ๆ หลัวเฟยก็หันหัวเราะขึ้นเมื่อมองมู่เจี้ยนอวี่น ฝ่ายหลังจึงถามว่า “คุณหัวเราะอะไร”

หลัวเฟยกล่าวว่า “คำพูดของคุณเหมือนอาจารย์กำลังสอนนักเรียน ผมกำลังคิดว่า ปกติตอนคุณสอนหนังสือจะเป็นแบบนี้ด้วยรึเปล่า”

“ฉันกำลังคุยเรื่องสำคัญกับคุณอยู่นะ แต่คุณนี่สับสนเรื่องเก่งจริง!” มู่เจี้ยนอวี่นคล้ายกำลังขบถด้วยความรุ่มร้อน แต่หัวใจกลับเต้นเร็วขึ้นอย่างไม่มีสาเหตุ ขณะเดียวกันก็อดแอบคิดไม่ได้ว่า ตอนนั้นสอนหนังสือเป็นแบบนี้จริงหรือ เขาจะชอบที่ฉันเป็นแบบนี้รึเปล่านะ

เมื่อหลัวเฟยเห็นอีกฝ่ายหน้านี้หัวเราะ “ฮิๆ” พลังเอามือไพล่หลังแล้วเดินไปด้านหน้า ราวกับกำลังหลบปลายดาบอยู่อย่างไรรูปอย่างนั้น มู่เจี้ยนอวี่นไล่ตามไปไม่ลดละ แล้วพูดเหยอีกฝ่าย “นี่ ที่ฉันพูดเมื่อที่คุณได้ยินรึเปล่า ฉันไม่เชื่อหรอกว่าด้วยความสามารถของคุณ

จะหาเบาะแสไม่เจอสักนิดเลย”

พอกระตุ้นเข้าหน่อยก็เห็นผลทันที หลัวเพยหยุดฝีเท้าลง หมุนตัว แล้วกล่าวว่า “เบาะแสนี้มีจริง ๆ”

“เบาะแสนี้” มู่เจี้ยนอวี่รีบเอียงหูไปฟังตรงหน้าอีกฝ่าย พอเห็นที่ทำแบบนั้นก็คล้ายกับว่าเธอเป็นนักเรียนของอีกฝ่ายเสียเอง

“ก็คงต้องเริ่มจากเหตุระเบิดนั้นแหละ...แม้คนร้ายจะเจ้าเล่ห์ แต่ไม่ได้แปลว่าจะไร้หนทางเอาผิด หากพวกเราเจาะวิธีการทำงานของเขาอย่างละเอียดก็จะจับเบาะแสจากกระบวนการก่อเหตุของเขาได้” หลัวเพยเริ่มออกเดินอีกครั้ง แต่ครั้งนี้ฝีเท้าของเขาเชื่องช้ายิ่งนัก ขณะเดียวกันก็เดินไปพลางพุดไปพลาง “ก่อนหน้านี้ผมเคยบอกไปแล้วว่า คนร้ายไม่ได้ทำลายท่อส่งแก๊สใด ๆ ภายในห้องเลย ภายหลังเมื่อเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องเข้าไปตรวจสอบก็พบเพียงวาล์วเปิดปิดแก๊สเปิดอยู่ นี่ยิ่งส่งผลให้เหตุการณ์นี้กลายเป็นอุบัติเหตุเพราะไม่ระมัดระวัง”

มู่เจี้ยนอวี่นพยักหน้ารอฟังเรื่องราวต่อไป แต่หลัวเพยกลับหยุดพูด ประเด็นนี้กะทันหันแล้วเปลี่ยนประเด็นถามขึ้นว่า “คุณจินตนาการได้ไหมว่า หากคุณเป็นคนร้าย เป้าหมายที่ต้องสังหารคือคนที่เก่งกาจอย่างอาหั่ว คุณจะทำยังไง”

มู่เจี้ยนอวี่ครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง “จะทำสุ่มสี่สุ่มห้าย่อมไม่ได้ ก็ต้องสร้างอุบัติเหตุแก๊สรั่วแบบนี้แหละ”

หลัวเพยถามลึกลงไปอีกขั้นหนึ่ง “สร้างยังไง”

“คุณรีบบอกแล้วไม่ใช่หรือ วาล์วแก๊สในที่เกิดเหตุเปิดอยู่ นี่แสดงว่าคนร้ายต้องเข้าไปในห้องเปิดวาล์วแก๊สก่อนเพื่อให้เกิดแก๊สรั่วไหลปริมาณมาก เพราะเป็นไปไม่ได้ที่อาหั่วจะไปทำอาหารในห้องครัว ดังนั้นเขาจึงไม่รู้สึกรังเกียจอะไรแปลกไป แต่เขาต้องสูบบุหรี่แน่นอนใช่ไหม คนร้ายคำนวณถึงจุดนี้ แะเขาแตะไฟแช็ก แก๊สที่รั่วอยู่ก็จะระเบิดขึ้นทันที แต่เขาคาดไม่ถึงว่าผู้หญิงที่ชื่อหมิงหมิงจะมาที่ที่พักของอาหั่วก่อนแล้วกลายเป็นตัวตายตัวแทนของอาหั่ว”

หลัวเพยมองมู่เจี้ยนอวี่แล้วส่ายศีรษะ ถอนหายใจกล่าวว่า “ดูแล้ว

คุณไม่เข้าใจคุณสมบัติของแก๊สเอชเอสเลย”

“ที่ฉันพูดไม่ถูกหรือ” มู่เจี้ยนอวี่นเตาะปากอย่างผิดหวัง แล้วแก้ตัวว่า “ฉันเป็นนักวิจัยจิตวิทยา ยังไงก็คงเข้าใจคุณสมบัติของแก๊สรุ่นแก๊สที่รุ่นที่เรียนด้านอาชญวิทยาอย่างพวกคุณไม่ได้หรอก”

“หากทำตามวิธีที่คุณพูด เมื่ออาหวักลับมาถึงบ้านเขาไม่จำเป็นต้องแตะไฟแช็ก เพียงแค่เขากดสวิทช์ไฟ กระแสไฟฟ้าที่เดินอยู่ก็เพียงพอจะทำให้แก๊สธรรมชาติเกิดระเบิดได้”

“อ้อ...แบบนี้ก็ง่ายเลยไม่ใช่หรือ”

หลัวเฟยร้อง“เฮ้ย”เสียงหนึ่ง “จะมีเรื่องง่ายตายขนาดนั้นที่ไหนกัน อาหวัเดินบนคมมีดมาสิบกว่าปี ความไวในการระวังตัวอยู่ในระดับไหนแล้ว พอเขาเปิดประตู กลิ่นแก๊สที่อัดแน่นอยู่เต็มห้องก็จะเตะจมูกเขา เขาจะไม่ได้กลิ่นเลยหรือ แล้วในเวลานี้ยังไปเปิดไฟ...ความผิดพลาดแบบนี้คงมีเพียงคนแกที่โง่งมหรือเด็กที่ไม่รู้เรื่องราวเท่านั้นแหละจึงจะทำได้”

มู่เจี้ยนอวี่นกะพริบตาสองสามที คิดในใจว่า ไม่นั่นะ หากเป็นหนึ่งคงจะเปิดไฟนะ...แต่เธออายุไม่กล้าพูดประโยคนี้ออกไป ได้แต่เก็บเอาไว้แอบอายในใจ

“แน่นอนว่าคนร้ายคงต้องหาวิธีกำจัดกลิ่นผิดปกติของแก๊สธรรมชาติทิ้งไปซะ” หลัวเฟยพิมพ์ารากับคุยกับตนเองอยู่ประโยคหนึ่ง แล้วเงยหน้าถามมู่เจี้ยนอวี่นว่า “ใช่แล้ว คุณรู้ไหมว่ากลิ่นแก๊สที่ประชาชนใช้กันอยู่ตอนนี้จะเป็นกลิ่นแบบไหน”

แม้มู่เจี้ยนอวี่นจะทำอาหารทุกวัน แต่ทุกครั้งก็จะระมัดระวังเป็นพิเศษ จึงไม่รู้จักจริงๆว่าหลังแก๊สรั่วจะมีกลิ่นแบบไหน เธอจึงออกไปพักหนึ่งแล้วส่ายศีรษะยอมจำนน

หลัวเฟยจึงเริ่มอธิบายให้อีกฝ่ายฟัง “แก๊สหุงต้มในปัจจุบันมีมีเทนเป็นส่วนประกอบหลัก ความจริงแล้วเจ้าสิ่งนี้ไม่มีกลิ่น แต่บริษัทแก๊สหุงต้มส่วนใหญ่จะเพิ่มสารที่ทำให้เกิดกลิ่นเหม็นลงไป ส่วนหนึ่งเพื่อป้องกันความปลอดภัย แบบนี้หากเกิดการรั่วซึมประชาชนก็จะระมัดระวังได้ บริษัทแก๊สหุงต้มในเมืองของเราใช้สารที่ทำให้เกิดกลิ่นเหม็นที่เรียกว่า

เตตราไฮโดรไทโอเฟน⁴ กลิ่นแบบนั้น...อืม คงกลิ่นประมาณแก๊สจากถ่านหินที่เคยใช้ก่อนหน้านี้นะมัง”

มูเจียนอวินไม่เคยรู้มาก่อนว่ากลิ่นแก๊สหุงต้มที่ใช้กันในครัวเรือนเป็นกลิ่นที่ตั้งใจแต่งเติมเข้าไป ส่วนอะไรคือ ‘เตตราไฮโดรไทโอเฟน’ เธอยังไม่เคยได้กลิ่นมาก่อน เธอเองก็ไม่อยากเข้าใจด้วยว่ามันเป็นกลิ่นแบบไหนกันแน่ เธอสนใจแต่คำพูดก่อนหน้านี้ของหลัวเฟยแล้วถามขึ้นว่า “คุณจะทำอย่างไรหาวิธีกำจัดกลิ่นแปลกปลอมในแก๊สหุงต้มออกไป ใช้วิธีแบบไหนกัน”

“สามารถใช้ทฤษฎีสารจะละลายสารที่คล้ายกันได้เลย โดยเลือกสารประกอบทางเคมีอย่างหนึ่งที่ทำปฏิกิริยาละลายเตตราไฮโดรไทโอเฟนได้เป็นอย่างดี แล้วใช้ลาลี่เซเอาไว้มัดเข้าไปบริเวณปากท่อส่งแก๊ส เพียงเท่านั้นเมื่อแก๊สรั่วซึมออกมา เตตราไฮโดรไทโอเฟนก็จะถูกดูดซับเก็บเอาไว้ในก้อนลาลี่ หน้าซ้าคนร้ายยังไม่จำเป็นต้องกังวลว่าจะหลงเหลือหลักฐานให้ทางตำรวจตรวจพบ เพราะเมื่อเกิดระเบิด ลาลี่พวกนั้นก็จะถูกไฟไหม้ไปจนสะอาดหมดจด”

“แบบนี้ก็ถูกแล้วนะลี่” มูเจียนอวินปรบมือราวกับกำลังรักษาหน้าที่เสียไป “ในเมื่อกำจัดกลิ่นออกไปแบบนี้อาหวัก็จะไม่ได้กลิ่นอะไรเลย การคาดการณ์ในตอนแรกของฉันก็ยังเป็นไปได้สินะ”

“เป็นไปได้ที่จะกำจัดออกไปทั้งหมด ผลลัพธ์การดูดซับไม่ได้ดีขนาดนั้น” หลัวเฟยสวนอีกฝ่ายกลับอีกครั้ง “อีกอย่าง หากเปิดวาล์วเร็วเกินไป ไม่นานลาลี่พวกนั้นก็就会被ดูดซับเตตราไฮโดรไทโอเฟนจนอึดตัว ทำให้ผลลัพธ์ที่ต้องการเสียไป...ไม่ว่าอย่างไร หลังอาหวัเปิดประตูต้องได้กลิ่นผิดปกติจากภายในห้องแน่”

⁴เตตราไฮโดรไทโอเฟน (Tetrahydrothiophene) คือสารที่มีกลิ่นเหม็นตัวหนึ่งใช้เติมในแก๊สเพื่อให้ทราบเมื่อมีแก๊สรั่ว

⁵ทฤษฎีสารจะละลายสารที่คล้ายกัน (Like dissolves like) คือกฎการละลายของสารละลาย โดยสารที่มีขั้วใกล้เคียงกันจะละลายกันได้ดี แต่สารที่มีขั้วต่างกันจะละลายกันไม่ได้ดี

มุ่เจี้ยนอวี่นเริ่มปวดหัวขึ้นแล้ว “จากหลักการที่คุณพูด หากต้องการใช้วิธีแก๊สร่วมมาจัดการกับอาหวัก็เปล่าประโยชน์นะสิ”

“มีคำโบราณคำหนึ่งไม่ทราบว่าคุณเคยได้ยินรึเปล่า” หลัวเพยลองเชิงอีกฝ่าย “เข้าร้านปลาเค็มนานไปจะไม่ได้กลิ่น”

คำกล่าวนั้นมาจากคัมภีร์หลุนอวี่ คำกล่าวทั้งหมดคือ การอาศัยอยู่กับคนชั่วก็เหมือนเข้าร้านปลาเค็ม นานไปก็จะได้กลิ่นและกลายเป็นแบบนั้น มุ่เจี้ยนอวี่นผู้เป็นถึงอาจารย์คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ย่อมเข้าใจความหมายของคำพูดนี้เป็นธรรมดา หากแปลเป็นคำพูดปัจจุบันจะได้ความว่า การปฏิสัมพันธ์กับคนเลวก็เหมือนเดินเข้าร้านค้าที่เต็มไปด้วยปลาเค็ม นานเข้าก็จะได้กลิ่นของปลาเค็มอีก นั่นเพราะคุณเคยชินกับกลิ่นแบบนี้และกลายเป็นหนึ่งเดียวกับมันเสียแล้ว

พอฟังคำโบราณคำนี้ของหลัวเพย มุ่เจี้ยนอวี่นก็รีบขยายความต่อ “ความหมายของคุณคือต้องให้อาหวัสูดกลิ่นแก๊สที่รั่วเป็นเวลานาน เขาจึงจะแยกแยะกลิ่นไม่ออก”

“ถูกต้อง หากแก๊สรั่วก่อนที่อาหวัจะกลับถึงบ้าน เมื่อเปิดประตูเขาต้องได้กลิ่นแน่นอน หากคนร้ายต้องการให้เป็นไปตามแผนที่วางไว้ก็มีแต่ต้องรอให้อาหวัเข้าบ้านก่อนแล้วจึงปล่อยแก๊สออกมา ขณะที่แก๊สเริ่มรั่วซึมสารละลายเตตราไฮโดรโทไธฟีนส่วนใหญ่ถูกกำจัดออกไปแล้ว ดังนั้นก็จะจับส่งสัยไม่ได้ว่าอากาศรอบตัวมีการเปลี่ยนแปลง เมื่อแก๊สรั่วออกมาในปริมาณมาก กลิ่นก็จะค่อยๆ หนักขึ้น แต่จมูกของอาหวัก็ค่อยๆ ปรับตัวในขั้นตอนนี้เหมือนกัน จึงก่อให้เกิดสิ่งที่เรียกว่า ‘ภาวะจมูกล้า’^๖ แบบนี้แม้ว่าแก๊สจะสะสมถึงขั้นที่ก่อให้เกิดการระคายเคืองได้แล้ว แต่อาหวัก็ยังไม่รู้ตัวอยู่ดี”

“หรือคนร้ายจะรอให้อาหวักลับมาถึงบ้านก่อนจึงเปิดวาล์วแก๊ส?” มุ่เจี้ยนอวี่นพูดพลางส่ายศีรษะแสดงว่าไม่ใช่ “นี่ดูเหมือนจะเป็นไปไม่ได้

^๖ ภาวะจมูกล้า (Olfactory fatigue) คืออาการที่เกิดจากประสาทสัมผัสดมกลิ่นใช้การไม่ได้ชั่วคราว โดยมีสาเหตุจากการสูดดมกลิ่นติดต่อกันอย่างหนักเป็นเวลานาน

จากความสามารถของอาห้วจะทำให้เขาสมหวังได้ยังไง”

หลัวเฟยใช้แวตาวาววับมองมู่เจี้ยนอวี่น “เริ่มเข้าใกล้ประเด็นสำคัญแล้ว คุณลองคิดดูอีกหน่อย”

มู่เจี้ยนอวี่นเข้าใจขึ้นมากะทันหันหลังนั่งเสียบไปครู่หนึ่ง “ฉันท้าใจแล้วละ! เขาจะต้องเปิดวาล์วในห้องไว้ก่อน ขณะเดียวกันก็ปิดวาล์วภายนอกห้องซะ แล้วรอจนอาห้วกลับมา พอถึงตอนนั้นก็เปิดวาล์วนอกห้องซะแบบนี้แก๊สก็จะรั่วออกมา!”

“แบบนี้ก็สมเหตุสมผลแล้วละ” หลัวเฟยพยักหน้าชื่นชม จากนั้นก็กล่าวต่อว่า “จากการวิเคราะห์ของผม คนร้ายคงหวาดกลัวอาห้วเป็นพิเศษ ดังนั้นเขาจึงไม่กล้าจับตามองอยู่บริเวณทางเข้าอาคารว่าอีกฝ่ายจะกลับมาเมื่อไหร่ เขาจะต้องหาสถานที่ที่เงียบสงบ มองบริเวณหน้าต่างจากที่ไกลๆ โดยตัดสินใจว่าอาห้วกลับมาหรือยังจากแสงไฟบริเวณหน้าต่าง จากนั้นหมีงก็เข้ามาโดยไม่คาดคิดไปกระทบอย่างหนักกับการตัดสินใจของเขา เขาคิดว่าอาห้วกลับมาแล้ว จึงลอบกลับเข้ามายังห้องควบคุมในอาคารจัดการเปิดวาล์วแก๊สภายนอกห้อง หลังทำขั้นตอนนี้เสร็จแผนการทั้งหมดของเขาก็เสร็จสมบูรณ์ ต่อมาเขาก็แค่ต้องออกห่างจากที่เกิดเหตุ เพื่อแก้ต่างความเกี่ยวข้องของตัวเองให้ได้มากที่สุดในเวลาที่เกิดระเบิด”

เป็นการคาดเดาที่สมเหตุสมผลจริง ๆ มู่เจี้ยนอวี่นไม่แสดงความคิดเห็นที่ต่างออกไปอีก จากนั้นเธอก็หรีดตาเล็กน้อยก้าวเข้าสู่โลกจิตวิทยาที่คุ้นเคย “เมื่อเขารู้ว่าระเบิดติดคน ไม่รู้ว่าจะมีความคิดแบบไหนนะ”

หลัวเฟยไม่เคยคิดถึงคำถามนี้มาก่อน แต่เพราะอีกฝ่ายถามขึ้นมากะทันหัน เขาจึงคิดทบทวนตอบกลับไปว่า “อืม ร้อนใจ สิ้นหวัง...ทั้งยังหวาดกลัวละมั้ง”

“ไม่ว่ายังไงชีวิตก็คงไม่ราบรื่นอยู่ดี อาห้วไม่มีทางปล่อยเขาไป คุณตำรวจหลัวผู้ยิ่งใหญ่ของพวกเราไม่มีทางปล่อยเขาไปเหมือนกัน...” มู่เจี้ยนอวี่นยิ้มเจ้าเล่ห์ให้หลัวเฟยที่หนึ่ง “รีบสารภาพมาเดี๋ยวนี้ คุณเจอเบาะแสสำคัญที่ห้องควบคุมด้านนอกใช้ไหม”

“เจอจริง ๆ นั่นแหละ คุณลองคิดดูนะ หมอนี่จะต้องระมัดระวังมาก

ในการล่องเรือที่ตัวเองหลงเหลือไว้ในห้องอย่างละเอียด แต่กับนอกห้อง เขาจะไม่รอบคอบขนาดนั้นแล้ว ไม่ว่าอย่างไรที่นั่นก็ไม่ใช่สถานที่เกิดเหตุ เขาคิดว่าตำรวจไม่มีทางไปตรวจสอบ...”

“เอาเถอะๆ” หลัวเฟยพูดยังไม่ทันจบประโยคก็ถูกมู่เจี้ยนอวีนขัดขึ้น “คุณอย่าพูดอะไรก็เอาแต่วิเคราะห์ลูกเดียวเลยได้ไหม รีบบอกมาเร็วว่าคุณเจออะไรกันแน่!”

หลัวเฟยอดไม่ได้ที่จะยิ้มเครียดแล้วสารภาพว่า “เส้นผมเส้นหนึ่ง”

“คุณแน่ใจได้ยังไงว่าเส้นผมเส้นนั้นเป็นของที่คนร้ายหลงเหลือเอาไว้ ไม่ใช่ของพนักงานที่ทำหน้าที่ซ่อมบำรุงหรือของใครสักคนที่เดินผ่านไปแถวนั้นโดยบังเอิญ”

หลัวเฟยพูดอย่างมั่นใจเมื่อเผชิญหน้ากับข้อสงสัยของมู่เจี้ยนอวีน “เส้นผมเส้นนั้นมีจุดเด่นบางอย่างที่ชัดเจนมาก อีกทั้งจากจุดเด่นพวกนี้ทำให้ผมระบุเป้าหมายคนข้างกายของเกาเต๋อเซินได้แล้วคนหนึ่ง”

นี่ไม่ถึงเลยว่าจะมีความซับซ้อนมากขนาดนี้ นืออยู่เหนือความคาดหมายของมู่เจี้ยนอวีนอยู่บ้าง เธอจึงยิ่งตอบรับเพียง “อืม” เสียงหนึ่งแล้วรีบถามขึ้นว่า “แล้วทำไมคุณยังไม่ลงมืออีก”

“ผมอยากรออีกหน่อย...” หลัวเฟยกล่าวอย่างสุ่ม “หากลงมือตอนนี้ ผลลัพธ์คงไม่ดีมากนัก”

“จะไม่ดีได้ยังไง คุณมีหลักฐานเป็นเส้นผมเส้นหนึ่งแล้ว อีกทั้งยังระบุเป้าหมายได้อีก การจะตามหาผู้เห็นเหตุการณ์ในละแวกนั้นคงไม่ใช่เรื่องยากหรือใช้ไหม พอถึงตอนนั้นก็ยังมีทั้งพยานบุคคลและพยานวัตถุแล้วเข้ากระบวนการคดีอุกฉกรรจ์อีกครั้ง คุณยังกลัวว่าจะกล่าวโทษหมอนั่นไม่ได้หรือ”

หลัวเฟยยกหน้าทอดมองไปไกล กล่าวขึ้นช้า ๆ ว่า “แค่หมอนั่นได้รับโทษจะมีประโยชน์อะไร เราไม่ใช่คนร้ายที่แท้จริงเสียหน่อย”

มู่เจี้ยนอวีนตีความหมายความต้องการของอีกฝ่าย “แสดงว่าคุณต้องการจะ...”

หลัวเฟยหันศีรษะกลับมามองมู่เจี้ยนอวีน พูดชัดเจนว่า “อาหั่วและ

เกาเต๋อเซิน สองคนนี่คือเป้าหมายที่แท้จริงของผม”

มู่เจี้ยนอวี่นพยักหน้าเบาๆ บ่งบอกว่าเข้าใจ คดีร้ายแรงทั้งมวลดูแล้วยุ่งเหยิง แต่จุดประสงค์หลักของมันต่างห้อมล้อมที่การชิงอำนาจของอาหั่ว และเกาเต๋อเซินทั้งสิ้น หากทำอะไรสองคนนี้ได้ แม้จะทำให้ภายนอกวุ่นวายเพียงใด ก็ยากที่จะขัดขวางไปถึงตัวการสำคัญ ตอนนี้แม้จะจับทางผู้ลงมือก่อเหตุระบิดได้แล้ว แต่จะใช้คนคนไหนชุดุ้ยไปยิงปลาใหญ่หลังมานได้ไหมนั้นยังไม่อาจทราบได้ นี่คงเป็นเหตุผลที่หลัวเฟยไม่อยากพลีผลลัม

ทั้งสองนั่งเงียบไปพักหนึ่งราวกับกำลังคิดหาวิธีต่อกรกับสถานการณ์ตรงหน้า ครูหนึ่งมู่เจี้ยนอวี่นก็เอ่ยปากกล่าวว่า “ความจริงจะลงตุ๊กก็ได้นะ ก่อนอื่นก็ควบคุมตัวมีอวาระเบิดคนนั้นเสียก่อน บางทีอาจมีอะไรคืบหน้าจากเขา แม้จะกำจัดเกาเต๋อเซินไม่ได้ แต่อาจลากตัวตำรวจหนอนบ่อนไส้ที่คุณเป็นกังวลอยู่ออกมาก็ได้...ไม่ว่ายังไงจับคนหรือสองคนออกมาชุดุ้ยยังดีกว่าไม่ลงมือทำอะไรเลย อย่างน้อยก็กระตุกหนวดเสือได้”

“กระตุกหนวดเสือ...” หลัวเฟยหรีดตาซึ่มซับอยู่พักหนึ่ง แล้วสายตึ้งระกล่าวว่ “เลือตัวนี้แกงกล่ำสำรณแล้ว ถ้ำคุณกระตุกเบำไป เขำจะมำเยแสะ หำกคุณกระตุกแรงไป ทำให้เขำแตกตึ้ง ปลอ่ยเลือเขำปำอจมำดีนั้ก”

มู่เจี้ยนอวี่นรู้สึกไม่ค่อยพอใจเมื่อเห็นลีหน้าแบบนั้ของหลัวเฟย “ทำมำคุณกลำยเบ้นคนห้วงหน้าพะวงหลังเบ้นนั้ มำเด้ดขำดเอำเซะเลย! ย้งง่ตอนนั้ก็หำจุดบอดเจอแล้วจะถ่วงไว้่อีกทำมำ หำกหมอนั้ซิงหลบซ่อนตัวไปก่อน พวกเรำก็จะมำเลือวิธีอะไรแล้วจรงๆ พอถึงตอนนั้ถ้ำต้องเขำสู่เหตุกรรมเขำตำจนอื่ก คุณจะต้องเลือใจ”

แม้อื่กฝำยจะพูดเก้นไปหนอย แต่หลัวเฟยกล่ำมำร้อนใจเลยลัคนิด เขำเพียงยั้มมีเลศนัย “หำงต้นก็มำได้เลวรำยอะไร ตอนนั้ผมมำอยำกทำล่ำยหำงต้นอยู่พอดี”

“อะไรนะ” มู่เจี้ยนอวี่นจ้องอื่กฝำย มำเขำใจว่ำอื่กฝำยคิโดะไร

“หำกลงมือตอนนั้ มีค่วเบ้นไปได้เกำลิบเบอร่เซ้นต์ถ้ำผมจะลิบ

ความจริงเกี่ยวกับเหตุการณ์ระเบิดและจับกุมคนร้ายมาดำเนินคดีได้ และหากขุดลึกลงไป ความเป็นไปได้ที่จะลากเกาเต๋อเซินออกมามีเพียงห้าสิบเปอร์เซ็นต์เท่านั้น” หลัวเฟยพูดถึงตรงนี้ด้วยน้ำเสียงมั่นอกมั่นใจ แต่กลับพลันเปลี่ยนประเด็นขึ้นมากะทันหัน “ถึงแม้จะลากตัวเกาเต๋อเซินออกมาได้ แต่ก็ไม่ได้ผลลัพธ์อย่างที่ใจผมปรารถนา”

มู่เจี้ยนอวั้นเริ่มทูล “แล้วผลลัพธ์ที่คุณต้องการเป็นยังไงล่ะ”

หลัวเฟยไม่ตอบออกมาตรงๆ แต่กลับถามอีกฝ่ายว่า “คุณลองคิดดูนะ หากเรารักษาสถานการณ์ให้ต่อกันแบบนี้ต่อไป คนที่จะร้อนใจที่สุดจะเป็นใคร หากผมลากตัวเกาเต๋อเซินออกมา ทำลายทางตันนี้ซะ สุดท้ายใครจะเป็นคนที่ดีใจที่สุด”

มู่เจี้ยนอวั้นกลอกตาใส่หลัวเฟย “คุณอย่าให้ฉันคิดอีกเลย มีอะไรพูดมาตรงๆ สิ!”

“ทางตันในตอนนี้อย่างไรก็ตามคนที่ร้อนใจมากที่สุดไม่ควรเป็นฝ่ายตำรวจอย่างเรา แต่ควรเป็นอาหั่วและเกาเต๋อเซิน หากกำจัดเกาเต๋อเซินได้ คนที่ดีใจที่สุดก็ไม่ใช่ตำรวจอย่างพวกเรา แต่เป็นอาหั่ว”

มู่เจี้ยนอวั้นเริ่มเข้าใจขึ้นมาบ้างแล้ว “อ้อ ตอนนี้อย่างไรที่คุณไม่อยากจะกำจัดเกาเต๋อเซิน เพราะกังวลว่าจะสบายอาหั่วหรือ”

“นักรบเรียนดีกัน ชาวประมงได้ประโยชน์นะ” หลัวเฟยถอนหายใจเบาๆ แล้วกล่าวว่า “ใครล่ะจะไม่อยากเป็นชาวประมงที่ได้ประโยชน์คนนั้น”

คำพูดนี้มีความหมายแฝงซ่อนอยู่ มู่เจี้ยนอวั้นตกใจ “คุณต้องการให้อาหั่วและเกาเต๋อเซินเข่นฆ่ากันจนบาดเจ็บทั้งสองฝ่ายก่อน”

หลัวเฟยกล่าวว่า “สถานการณ์ตอนนี้ อาหั่วไม่มีทางปล่อยเกาเต๋อเซินเอาไว้อยู่แล้ว การรื้อถอนของเกาเต๋อเซินก็ต้องหยุดชะงักเพราะติดที่อาหั่วและแรงร้อนจะตัดสินกับอีกฝ่าย ในช่วงเวลาสำคัญแบบนี้ การกระทำของตำรวจยังต้องลุ่มลึก ไม่ว่าพวกเราจะทำฝ่ายไหนก่อนอีกฝ่ายก็จะนั่งรับผลประโยชน์จากปลายอยู่เฉยๆ ดังนั้นหากพวกเราอดทนต่อไป จับตามองพวกเขาทั้งสองให้ดี บางทีอาจจะมีผลลัพธ์อย่างอื่นเกิดขึ้นก็ได้”

“ดังนั้นคุณจึงอยากรอ รอจนได้ผู้แพ้ชนะจากทั้งสองฝ่าย ส่วนตำรวจ

ก็แค่ต้องจับตาดูหลักฐานที่พวกเขาใช้ระหว่างเข่นฆ่ากันก็พอ พอถึงเวลานั้นไม่ว่าจะเป็นอาห้วที่กำจัดเกาเต๋อเซินสำเร็จ หรือเป็นเกาเต๋อเซินที่กำจัดอาห้วสำเร็จ ฝ่ายตำรวจต่างก็ใช้กฎหมายเข้ามัดตัวผู้ชนะเอาไว้ได้ และกลายเป็นชาวประมงที่ได้รับผลประโยชน์อย่างแท้จริง”

หลัวเฟยไม่กล่าวอะไร แต่ท่าทีที่แสดงออกถือว่าได้ยอมรับแล้ว

สีหน้าของมู่เจี้ยนอวี่นเริ่มกังวลขึ้นเล็กน้อย ครูหนึ่งเธอจึงถามหลัวเฟยว่า “คุณไม่คิดว่าแบบนี้อันตรายเกินไปหรือ”

“มันก็อันตรายจริงนั่นแหละ” หลัวเฟยไม่ปฏิเสธ “ดังนั้นผมจะพยายามสุดความสามารถไม่ให้คนบริสุทธิ์ที่ต้องเข้ามายุ่งเกี่ยวและบาดเจ็บอีก” นี่ก็คือเหตุผลที่แท้จริงที่หลัวเฟยรับตัวเจิ้งเจี๋ยมาจากอาห้วและมอบให้มู่เจี้ยนอวี่นดูแล เพียงแต่ยังไม่สะดวกที่จะบอกกล่าวความลับบางอย่างให้มู่เจี้ยนอวี่นได้รับรู้ก็เท่านั้น

“แล้วพวกเราต้องรอนานเท่าไรล่ะ” มู่เจี้ยนอวี่นลากตนเองมาร่วมรบฝ่ายเดียวกับหลัวเฟยแล้ว ซึ่งเห็นได้ชัดเจนจากการใช้คำสรรพนามที่เปลี่ยนไปในคำพูดของเธอ ตอนแรกเธอใช้ ‘คุณ’ แต่ตอนนี้เธอเปลี่ยนมาใช้ ‘พวกเรา’ แล้ว

“จนกระทั่งวันที่สูญเสียความสมดุล” หลัวเฟยให้คำตอบไม่ชัดเจนเท่าไรนัก จากนั้นก็เริ่มอธิบาย “ตอนนี้อาห้วและเกาเต๋อเซินกลายเป็นน้ำกับไฟที่ไม่อาจอยู่ด้วยกันได้ แต่ต่างฝ่ายต่างไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรกับอีกฝ่าย มันคล้ายกับเขื่อนแข็งแรงเขื่อนหนึ่งที่ระดับน้ำทั้งสองฝั่งสะสมจนกระทั่งสูงมากแล้วและไม่มีที่ที่น้ำจะลดลง แต่ระดับน้ำของทั้งสองฝั่งกลับยังไม่มากพอที่จะข้ามผ่านเขื่อนทะลักเข้าท่วมอีกฝั่งหนึ่ง ก่อให้เกิดความเสี่ยงที่สมดุล หากความสมดุลนี้คงอยู่นานระดับน้ำของทั้งสองฝั่งก็จะยิ่งสูงขึ้น แรงดันที่เขื่อนได้รับก็ยิ่งมากขึ้น และเมื่อวันที่เขื่อนกั้นแรงดันของน้ำเอาไว้ไม่อยู่อีกต่อไป สมดุลก็จะพังทลายลง พอถึงตอนนั้น เมื่อน้ำหลายร้อยหลายพันลูกบาตก็ล้นไหลบ่าออกมา คงได้ผลลัพธ์แบบปลาตายเหวต⁷

⁷ 鱼死网破 ปลาตายเหวต ต่อสู้จนตายพร้อมกันทั้งสองฝ่าย

แน่นอน”

“แล้วขณะที่ทั้งสองกำลังสะสมปริมาณน้ำอยู่นั้น พวกเราก็กินได้ เพียงรอคอยอย่างผู้ถูกกระทำเท่านั้นหรือ”

“นั่นไม่จำเป็นหรอก ปริมาณน้ำยิ่งสูงก็ยิ่งอันตราย เหตุผลนี้เห็น ได้ชัดจะตายไป” หลัวเฟยกอดอกกล่าวว่า “ดังนั้นพวกเราจึงจำเป็นต้องใช้ วิธีการบางอย่างเร่งความเร็วในการพังทลายของสมดุล”

นี่คือปัญหาที่มู่เจี้ยนอวี่นสนใจ เธอถามขึ้นอย่างรวดเร็วว่า “วิธีการ อะไร”

หลัวเฟยกกล่าวว่า “เจาะรูใหญ่ๆบนเขื่อน”

มู่เจี้ยนอวี่นครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง แต่ก็ไม่เข้าใจ จึงได้แต่ถามอีก “เจาะยังไง”

แต่หลัวเฟยกกลับไม่ตอบอะไรอีก เขาเงยหน้ามองไปยังท้องฟ้า รวบรวมความคิดได้ลอยตามสายตาไปไกลแสนไกลแล้วเช่นกัน

เมื่อเห็นอีกฝ่ายไม่อยากรู้ให้ละเอียด มู่เจี้ยนอวี่นเองก็ไม่ถามซ้ำ ทั้งสองเดินรอบวิทยาลัยรอบหนึ่งโดยไม่รู้ตัว ตอนนี้นักกลับมาถึงบริเวณ ด้านล่างหอพักอีกครั้ง มู่เจี้ยนอวี่นมีสอนอีกคาบเรียนหนึ่งช่วงสี่โมงเย็น ทั้งสองจึงรำลึกกัน หลัวเฟยกกลับขึ้นรถคนเดียว ขับออกจากวิทยาลัยตำรวจ มุ่งหน้าสู่กองบัญชาการรักษาความปลอดภัยสาธารณะของเมือง

จู่ๆเสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้นขณะขับมาได้ครึ่งทาง หลัวเฟยกล้วง โทรศัพท์ออกมามองแวบหนึ่งพบว่าเป็นเบอร์แปลก การทำงานสายอาชญากรรม ยิ่งเป็นเบอร์โทรศัพท์แปลกตายิ่งต้องไม่ปล่อยผ่าน หลัวเฟยกจึง หักพวงมาลัยมาทางด้านขวา ขณะที่กำลังจอดรถบริเวณข้างทางก็พลาง กดปุ่มรับสายบนโทรศัพท์

“ฮัลโล”

อีกฝ่าย“ฮัลโล” ตามมาเสียงหนึ่งราวกับไม่ได้เตรียมพูดมาก่อน จากนั้นหลัวเฟยจึงกล่าวรายงานตัวก่อน “ผมหลัวเฟย กองสืบสวนอาชญากรรมครับ”

“นั่นผู้การหลัวไซ่ไหมครับ” ฟังจากเสียงผู้โทรเข้ามาคงเป็นชาย

วัยกลางคน เขาเองก็แนะนำตนเอง “ผมเชอวี่ ผมเป็นผู้กำกับสำนักงาน ตำรวจหลินเจียงครับ”

“อ้อ ผู้กำกับอวี่ สวัสดีครับ มีธุระอะไรหรือเปล่าครับ” สำนักงาน ตำรวจหลินเจียงตั้งอยู่ในเขตชานเมืองทางทิศตะวันออกของเมืองมณฑล เพราะหลัวเฟยเพิ่งเข้ามาประจำตำแหน่งได้ไม่นานจึงไม่คุ้นเคยกับผู้กำกับ ของสถานีตำรวจนี้

“คือแบบนี้ครับ อินเจียนเข้าไปพัวพันกับคดีลักทรัพย์ในเขตพื้นที่ ของผม ตอนนี้เขาถูกควบคุมตัวอยู่ที่สถานีตำรวจหลินเจียง หากคุณสะดวก ปรกวนรีบมาที่นี่หน่อยนะครับ”

“อะไรนะครับ!” หลัวเฟยแสดงความตกใจออกมาเพราะข่าวแบบนี้ มันเหลวไหลที่สุด

“อาจเป็นเรื่องเข้าใจผิดกันก็ได้ครับ...” ผู้กำกับอวี่ที่อยู่ปลายสาย เริ่มรู้สึกเกรงใจขึ้นมาบ้าง “แต่ก่อนที่เรื่องราวทุกอย่างจะคลี่คลาย พวกเรา ต้องทำตามระเบียบ”

“เป็นอินเจียนผู้ช่วยของผมจริงหรือครับ คุณไม่ได้เข้าใจอะไรผิด ใ้ใหม่ครับ”

ผู้กำกับอวี่หัวเราะอย่างอายๆ นิดหน่อย “มันจะผิดได้ยังไงครับ ผม กับเขาไม่ได้รู้จักกันวันแรกเสียหน่อย”

จริงสินะ อินเจียนคือผู้อยู่ในแวดวงตำรวจเมืองมณฑลมานานแล้ว จะไม่สนิทกับผู้กำกับสำนักงานตำรวจย่อยได้อย่างไร หลัวเฟยไม่จำเป็นต้องถามคำถามนี้จริง ๆ เขาตอบกลับไปว่า “ได้ครับ ผมจะรีบไปเดี๋ยวนี้” จากนั้นก็วางสาย กลับรถมุ่งหน้าสู่สถานีตำรวจหลินเจียงเขตชานเมืองทาง ตะวันออกทันที

เมื่อถึงสถานีตำรวจหลินเจียง เห็นเจ้าหน้าที่ตำรวจที่อยู่เวรคนหนึ่ง นิ่งอยู่บริเวณห้องรับรองใหญ่เท่านั้น หลัวเฟยจึงเดินหน้าเข้าไปถาม “ผู้กำกับ อวี่ของพวกคุณอยู่ไหนครับ”

เจ้าหน้าที่ตำรวจที่อยู่เวรพิจารณาหลัวเฟยอยู่ครู่หนึ่ง ลูกขึ้นถาม กลับว่า “คุณคงจะเป็นผู้การหลัวแห่งกองสืบสวนอาชญากรรมสินะครับ”

ที่แท้ผู้กำกับอวีได้บอกกับเขาเอาไว้ก่อนแล้วให้มารออยู่ตรงนี้ แม้ว่าเขาจะไม่เคยเห็นหน้าหลัวเฟยมาก่อน แต่ท่าทางของอีกฝ่ายที่ไม่เหมือนกับคนอื่น เขาจึงคาดเดาถึงตัวตนของอีกฝ่ายได้อย่างรวดเร็ว

หลัวเฟยพยักหน้ารับ เจ้าหน้าที่ตำรวจคนนั้นจึงเดินนำทาง “คุณตามผมมาเถอะครับ ผู้กำกับของเราอยู่ที่ห้องสอบปากคำ อันเจียนเองก็อยู่ที่นั่นครับ”

จากนั้นทั้งสองก็เดินตามกันมุ่งสู่ห้องสอบปากคำ ขณะที่ใกล้ถึงปากประตูกลับเห็นบริเวณทางเดินมีเด็กหนุ่มอันธพาลสองคนยืนอยู่ คนหนึ่งคืบหน้าหรือสูบลวนควันโขมงไปทั่ว

“ที่นี่ไม่อนุญาตให้สูบบุหรี่นะ” เจ้าหน้าที่ตำรวจบอกกล่าวให้หยุด “จะสูบกี่ไปสูบลวนในสวนหน่อย”

เด็กวัยรุ่นทั้งสองคนนั้นไม่ยอมออกไป เพียงแต่มองตาขวางกอดันหนึ่งในสองคนนั้นพูดขึ้นอย่างเกียจคร้านว่า “ใครอยาการออยู่ตรงนี้มีทราบพวกเรารอมาครึ่งค่อนวันแล้ว ตกลงจะจัดการยังไร รีบบอกมาสิ”

ตำรวจสะกดอารมณ์ไว้แล้วเกลี้ยกล่อมว่า “นี่ก็กำลังจัดการอยู่ไม่ใช่หรือ ตรงนี้เป็นเขตสำนักงาน ไม่อนุญาตให้สูบบุหรี่ พวกนายกรุณาทำตามด้วย”

“ได้ ไม่สูบแล้วๆ” คนที่บอกว่าไม่สูบแต่กลับสูบลวนเข้าไปเชือกใหญ่ จากนั้นก็ติดกันบุหรี่ทิ้งไปเรื่อยเปื่อย ขณะเดียวกันปากก็บ่นว่า “ทำงานชักช้า แต่กฎบ้าๆเนี่ยเยะเชียรว”

กันบูหรือนั้นกระเด็นกระดอนไปมาแล้วหยุดลงตรงใต้เท้าหลัวเฟยพอดี หลัวเฟยขมวดคิ้วเล็กน้อยยกเท้าขึ้นเหยียบบุหรี่ยจนมอด เจ้าหน้าที่ตำรวจที่อยู่เวรเห็นฉากตรงหน้าก็โกรธจัด แต่ก็รู้ว่าอีกฝ่ายเป็นแค่อันธพาลปลายแถว ไม่ควรใส่ใจถึงือสา จึงได้แต่หันกลับมาขอโทษหลัวเฟยพร้อมทั้งยี้มเคียด “ผู้การหลัว คุณอย่าใส่ใจนะครับ พนักงานรากหญ้าอย่างพวกเราพบเจอคนหลายประเภท ช่วยไม่ได้ครับ”

“เข้าใจครับเข้าใจ ผมเองก็ทำงานรากหญ้ามานานกว่าปีแล้ว” หลัวเฟยพูดพลางเหวี่ยงเท้าเตะ กันบูหรี่ที่ถูกเหยียบจนมอดกระเด็นไปตกบริเวณ

พื้นที่ทำความสะอาดมุมกำแพงอย่างแม่นยำ

เจ้าหน้าที่ตำรวจที่อยู่เวรไม่ยอมสนใจวัยรุ่นสองคนนั้นอีกจึงเดินต่อไปสองก้าวก็มาถึงหน้าห้องสอบปากคำ เขายกมือขึ้นเคาะประตูสองสามที คนในห้องตอบกลับมาทันทีว่า “เชิญเข้ามา” หลัวเพยฟังออกว่าเป็นเสียงของผู้กำกับอวี

เจ้าหน้าที่ตำรวจที่อยู่เวรหมุนประตูเปิดออกแล้วผายมือ “เชิญ” มายัง หลัวเพย หลัวเพยจึงเดินเข้าไปในห้อง แต่ฝ่ายหน้ากลับไม่ตามเข้ามาด้วย เพียงแค่เปิดประตูแล้วเดินจากไป

ขณะที่หลัวเพยเข้าไปในห้อง ชายอ้วนวัยกลางคนคนหนึ่งก็เดินเข้ามาต้อนรับอยู่ก่อนแล้ว “อ้าว ผู้การหลัวสินะครับ มาครับ เชิญนั่งก่อน”

หลัวเพยทราบดีว่าคนคนนี้เป็นผู้กำกับอวีแห่งสถานีตำรวจหลินเจียง เขาและอีกฝ่ายจับมือกันแล้วกล่าวทักทาย ขณะเดียวกันสายตาที่สะกดอารมณ์เอาไว้ไม่อยู่ก็มองไปยังคนอีกคนที่นั่งอยู่ในห้องหลายต่อหลายที

คนคนนั้นไม่สูง รูปร่างค่อนข้างผอม ใบหน้าขาวผ่อง ทำให้เขามีกลิ่นอายของผู้มีการศึกษา ไม่ต้องบอกเขาก็คืออันเจี้ยนผู้ช่วยของหลัวเพยนั่นเอง ชายหนุ่มนั่งอยู่บนเก้าอี้พนักไม้ตัวหนึ่ง ก้มหน้าก้มตาไม่กล้าสบตากับหัวหน้าของตน รวบรวมทำความผิดใหญ่หลวงอะไรลงไป

หลัวเพยทราบดีว่าตนไม่สะดวกจะคุยกับอันเจี้ยนตอนนี้ จึงได้แต่ถามผู้กำกับอวีก่อน “นี่มันเรื่องอะไรกันครับ”

“ผมเองก็ยังไม่เข้าใจครับ” ผู้กำกับอวีเรียกให้หลัวเพยนั่งลงบนเก้าอี้อีกตัว แล้วเริ่มอธิบายสถานการณ์ “ช่วงบ่ายศูนย์รับแจ้งเหตุและสั่งการหนึ่งหนึ่งศูนย์ได้รับแจ้งว่ามีเหตุลักทรัพย์ในเขตของพวกผม ซึ่งถูกเจ้าของพบเข้าและยังขัดขืนตอบโต้กลับ ผมจึงสั่งการให้ตำรวจเข้าไปจัดการ ตอนแรกนี่ก็ไม่ได้เป็นเรื่องใหญ่อะไร ผมเองไม่ได้ใส่ใจขนาดนั้น แต่ภายหลังเจ้าหน้าที่ตำรวจของ สน.กลับมารายงานที่ห้องทำงานของผมว่า จับขโมยได้แล้ว แต่คนคนนั้นไม่ยอมสารภาพและไม่ยอมเปิดเผยตัวตน ผมได้ยินก็คิดในใจว่า ที่ไม่ยอมเปิดเผยตัวตนคงเพราะมีคดีใหญ่ติดตัว รีบเล่า จึงรีบมาสอบปากคำด้วยตนเอง แต่ใครจะไปรู้ครับว่าพอเจอหน้าปุ๊บ